

AUTOR *Joan Epure*
VOL *Poesii si cânt. populare.*
Nr. *4322* ANUL *1892*

Precuventare.

- MUNICIPIULUI -

Vedând, că mai în toate părțile locuite de Români s'aun cules mai mult seü mai puțin cântecele poporului nostru, acele produse poetice despre cari scriitorii cei mai celebri cu atâta ardore, cu atât' entusiasm scriu, am cređut a face un serviciu, arătând confrăților Români o mică parte din cântecele poporului Bănățan.

Născut și crescut între dênși, întotdeauna 'mă-a plăcut a asculta cântecele și poveștile lor și acum tot cu aceasta plăcere și iubire am cules aceasta mică colecțiune pentru a delecta și pre ceilalți confrății Români cu cântecele poporului Român-Bănățan.

Tot odată mă simț dator a da aici mulțamită aceloră, cari s'aun ostenit a mi le spune, mai întâi domnișorelor Sofia, Florea și Elena Măreata, Draga și Măria Cucu, Măria Măgurean, Florea și Cătuța Bogdan și Persida Baias; apoi coriștilor plugari din Oravița-Română.

Brașov, Ianuariu 1892.

Culegătorul.

POESII ȘI CÂNTECE POPORALE DIN BĂNAT.

Măritatul de curênd.

1. Când eram la maica fată,
Umblam de griji depărtată,
Petreceam tot bucurată
Și nu eram supărată.
2. Puneam la cap floricele,
'Mă legam la gât mărgеле,
Băgam pe deget inele
Și mergeam la joc cu ele.
3. Acum jalea mă cuprinde,
Dorul meu nu se mai stînge,
La necasuri mă împinge
Și puterea m'o învinge.
4. Rîd, vorbesc cu altu 'n față,
Gluma par' că mă răsfață,
Dar' în inimă cu greață
'Mă petrec a-mea viață.
5. Deși umblu peptenată,
Neteșită îmbrăcată,
Dar' mi inima 'ntristată
Și mintea neîmpăcată.
6. Jalea când mă încetază
Și ochii 'mă lăcrimază,
Mă ascund și plâng cu pază,
Lumea ca se nu mă vază.

7. Of! cât sunt de amar plină,
Of! inima 'mă suspină,
Și nimănuî nu-î bag vină,
Că eu sîngură — 's pricină.
8. Tot vîdînd că se adună
Și doi cu doi se 'npreună,
Alergaî și eu nebună,
Să-'mă iaă capului cunună.
9. Alergaî, ca după glume,
Ca să fiu și eu cu nume,
Că sunt cu bărbat în lume
Să mă număr între mume.
10. Mă măritaî tinerică,
De vîrstă crudă și mică,
Și-acum lacrămile 'mă pică,
Că tot de bărbat mi frică.
11. Cum îî place? nu sciū bine,
Că el orî de unde vine,
Stă tot cu gura pre mine
Și în frêul său mă ține.
12. N'am să 'mă fac vr'o jucărie,
După cum 'mă place mie,
Dice că e nebunie
Și se uită cu mînie.
13. De ne ducem la vr'o casă,
Și rîd cu alții la masă,
El și aci nu mă lasă,
Tot cu vorba mă apasă.

14. Nu știu ce atât mă teme,
Când văd că strigă și geme,
De prin vecini să mă chieame,
Mă omórá fără vreme!
15. Că 's nevastă nu mi ciudă,
Ci numai c-am fost prea crudă
Și trăesc de mică 'n trudă,
Of! trupul meu cum asudă.
16. Fată, fată tinerică,
Nu lăsa gândul să'ți dică,
Ca să'ți iaî bărbat de mică,
Că el nu e păpușică.
17. Ci stai până 'n vârsta minții
Și curată fii ca sfinții,
Nu rânji la tineri dinții,
Ca să te țină părinții.
18. Căci când te măriți odată,
Apoi esci tot măritată,
Nu mai poți fi vindecată,
Până mori nu mai esci fată!
-

Fata trecută.

1. Câți feciori în lumea mare,
Toți cu vicleană purtare,
De s'ar jura cât de tare,
Cređemânt nici unul n'are.

2. Că tot cu vorba mă pórta,
Arată dragoste mórtă,
Pe loc cum plécă pre pórta,
Rëmâi cercel fără tórtă.
3. Trei-deci de ani mie 'mí pare
De când mă chîem fată mare,
Și port códa pre spinare,
Cu grijă de măritare.
4. Din zorî câniî cu lătratul,
Mă făceau de 'mí lăsam patul,
'Mí netezam pepténatul,
Gătitul și îmbrăcatul.
5. Vin, gândeam să mă pețéscă
După legea tineréscă,
Dar' n'ău milă crestinéscă,
Dumneđeũ să le plătéscă!
6. Dacă și eũ sunt o fată,
Dela Dumneđeũ lăsată,
Și tot sunt nemăritată,
Pre junî pustia sê-î bată.
7. Câte surate numite,
N'ău fost așa de pocite,
Și tóte sunt învélite,
Cu câte cincî pruncî vestite.
8. N'are nici un june fire,
Să sê facă mie mire;
I-aș da cămașă subțire,
Ca toți de ea să sê mire.

9. L-aş griji ca pre-o boerésă,
Nu l-aş mai lăsa din casă;
Din casă nu l-aş mai scóte,
Măcar de mi-ar da tot cóte.
10. Of! de m-aş vedea scăpată,
De feția blăstemată,
Că-î ruşine să mor fată
Bêtrână nemăritată.
11. Fostam la fermecătóre,
Fostam şi la vrăjitóre;
Dacă îl vrăjesc el móre,
Eû rămân tot fată mare.
12. Nu sciû dacă-s hotărîită,
Ca să fiû tot amărîită;
Necăjită şi tîrîită,
Póte că sunt prea urîită.
13. Când mă uitaiû în oglindă,
Pe loc o zvârli în tindă
'Mî făcuî mai mare osîndă,
Că tot n'am de ia dobêndă.
14. Unde mă văzuî zbârcită,
Cu faţă îngălbenită;
Ca o pómă veştejită,
Înlemni de necăjită.
15. Luaî oglinda stricată,
Să veđ cum mă mai arată;
Ia urgia să o bată,
Mă arată şi pêtată.

16. Chipul nu mi să alege,
Numai am cu cel direge,
Petele cresc pre cât merge,
Și negreala nu se șterge.
17. Mă uitați și la făptură,
La ochi, la nas și la gură;
Le vede toate la măsură,
Ș-alți că's nătângă gură.
18. Sunt destul de supărată,
Că sunt ca o lepădată;
De toți junii depărtată,
Și în samă nebăgată.
19. Dar' nădejdea mea ferbinte,
Că cum am răbdat cuminte;
Și m'am purtat tot cu cinste,
Fi-voi și d'aici 'nainte.
20. Și de-î scris în vr'o carte,
Ca se am un bărbat póte;
Vină d-o fi cât departe,
Fără se am grijă deșerte.

Însuratul pentru zestre.

1. Orb am fost fără vedere,
Când mi-am fost luat muere;
M'am bucurat la avere,
Și am luat'o fără plăcere.

2. Luaî strigóia din lume,
Ca sě-mî aducă banî sume;
Sě mě fac bogat, cu nume,
Ş'acum stă sě mě sugrume.
3. N'am prînd, n'am cină cu pace,
Diua nóptea nu mai tace;
Mě judecă cum-i place,
Tot fiere s'oţel mě face.
4. Strigă, îşi ascute glasul,
Şi să laudă în tot ceasul;
Că m'aŭ dat galbenî cu trasul,
Tot cu ei 'mî tae nasul.
5. Din gură-î curg vorbe rele,
Mě amărăsce cu ele,
Şi eŭ sufer rabd în pele
Vai de păcatele mele.
6. Iar plăcea să nu muncească,
Ar vrea tot sě poruncească;
Altele să o slujască,
Şi ea 'n pat sě odichnéască.
7. Umblă tot înfumurată,
La ochi de somn nespălată,
Cu capul nepeptenată,
Ca o bufniţă 'npēnată.
8. N-am să-î dic ce va sě facă,
Şi ca ómenii să tacă;
Căci bufnesce, sě innécă,
Cum păcatele sě 'mî placă?

9. Să sâr' s'o bat nu-mî vine,
S'o las' să fug mi ruşine;
Nu şciû cum să fac mai bine,
Of! amar şi vai de mine.
10. Mi-am urît cu ea viaţa,
Mi-am perdut tótă dulceţa,
Mi-a cuprins negura, céta,
Nu-mî vine să-î mai vëd faţa.
11. Aşî muri, mórtea nu vine,
Aşî trăi şi n-am cu cine,
Nu mai am dîle senine
Ci tot d'amar şi venin pline.
12. Dómne, dómne mă rog ţie,
Scapăm sufletul de urgie;
Iaî viaţa ei orî mie,
Së fiû mort séu ea nu vie.
13. Vîno de o ia întrégă,
Şi de ea mă deslégă
Cu tot cu-a ei multă blagă,
Şi-n pămënt cu ea o bagă.
14. Că tot bunul iaû fost baniî,
De care aû şi ţiganiî,
Tot cu ei m'aû mîncat aniî.
Traiul meû n'aibă-l duşmaniî.
15. Měi flăcăiaş, măi creştine,
Dacă veđi că iubeşti bine,
Nu te însura ca mine,
Ci deschideţi ochiî bine.

16. De acestea te păzesc,
Nu te bucura la zestre!
Cine caută de aceste,
Mintea lui nerodă este!!
-

Junele cuprins de dor.

1. Oh! dragoste zburătoare
De mulți tineri stricătoare,
Tu aprinzi, tu dai dogóre,*)
Tu bagi inima 'n bâlbóre.**)
2. Nicî sórele cât pripeșce,
Nu arde, nu prăpădeșce,
Ca tine-așa vrăjmășeșce
Inima ce pătimeșce.
3. O! amar, o! vaî de mine
Cât m'am ferit eû de tine,
Și caută, étă veđi bine,
Că lanțul tēu prins mă ține.
4. Nu sunt lanțurile tale
De fer, de oțel, de zale,
Ci de tânguirî fără cale
Și de dor de multă jale.
5. Că m'ai făcut făr' o vrere
Să mă rănesc cu plăcere,
De a fețelor vedere,
Și să pătimesc durere.

*) căldură.

**) flacăra.

6. Mă băgași de vîrstă crudă
În nevoi în multă trudă,
Of! trupul meu cum asudă
Ochii de plîns mi s'udă.
7. N'am o clipă liniștită
De suspinuri odihnită,
Inima 'mî tot căsnită,
De bôlă nelecuită.
8. Vai! de bôla înfocată,
Vai! de cea neastîmpărată,
De grija neîmpăcată
Și de inima stricată.
9. Grea e bôla de iubire
Că te scôte din simțire ;
Te aduce la uimire
De nu 'ți poți veni în fire.
10. Fugî dragoste dela mine,
Du și dorul ăst cu tine ;
Chinurile mi s'aline
Lasă'm dîilele senine.

Fata birăului.

Fată de birău,
Fă pre dorul meu !
Ba bădiță ba,
Nu te'oî asculta

Că miî înşela
Şi nu miî lua.
Jur pre mândrul sóre
Că sfârşit nu are,
Că eû vréu sè'mî fîi
Mamă la copii.
Mândra îl credea
Şi 'l sëruta.
Dar' a doûa òi
Când ea sè treði,
Prins'a lăcrima,
Ş'ase blăstěma,
Ea sè tot bocea,
El îi tot òicea:
Fată de birěu,
Ce plângî la părěu?
Rogî pre D-òeu
Ca să te iaû eû?
Nu mai plânge fă,
Că eû te-òî lua,
De soşia mea;
Când sè va afla
Lupul cu cîmpoî,
Păstor după oî,
Ursul cu nădragî,
Păstor după vacî;
Raşă potcovită
De nuntă gătită;
Gâscă şi curcan,
Bătěnd cu ciocan;
Vulpe cu mărgele,
Culegěnd surcele;
Ş'un epure şchiop,
Într'un vêrf de plop;
Atuncî nicî atuncî

Când va face plopul nuci,
Și tînjala mere dulci;
Atunci nici atunci,
Fată de birău,
O să te iaă eă.

Plugarul.

Bine-î cuvîntat plugarul!
Ferice de el
Plugarul sătul de pâne,
După plug trăesce bine.
Vaî ș'amar de mine!
Să scôlă de dîminéță
Rumen și frumos la față,
Ferice de el!
Pune boii toți la jûg
Și plécă în câmp la plug,
Și aruncă plugu 'n brazdă,
Și să face mare gazdă.
Vaî ș'amar de mine!
Plugarul tot plugăresce
Nevasta cina-î gătesce,
Séra dacă vine acasă
Găsesce cina pre masă.
Ferice de el!
El cinéză, dórme bine,
Cu nevasta lângă sine.
Vaî ș'amar de mine!

Păcurariul.

Păcurariul tot slugiță
Trăesce dela viță,
El decă însetoșadă,
Bea lapte și se aședă
Șiș alege umbra deșă
Unde-î iarba mai frumósă.

Cântec la Ióna din Roman.

Frunză verde de cicórá,
D'aș fi pasère ușórá;
Nu m'aș duce se mă plâng,
Ca o turturică 'n crêng.
Nici în lumea cea frumósă,
Nici în salcie pletósa;
Ci m'aș duce în lin sbor
Duce-m'aș împins de dor
La Ióna din Roman.
Frunză verde colilie,
Firér blăstemat se fie;
Ciasul când încălecai
Și pre cal mă aruncaî,
Că mi-sa prins de inimiórá,
Dorul care mă dobórá.
Și n'am dómne cui se spun,
Cu ce foc iubesc nebun
Pre Ióna din Roman;
Frunză verde de sulfină
Mândre-s florile 'n grădină,
Și mai mândre flori în raî,
Flori din dîilele de mai.

Dar' d'aș fi ușor ca vântul,
Ș'aș cutreiera pământul ;
Flóre mândră n'aș găsi,
Nicî n'aũ fost nicî nu va fi
Ca Ióna din Roman.
Are ochiî de fermecare,
Sîn rotund de desmerdare ;
Buđe dulci de sêrutat,
Mijlocul de 'nbrătoșat.
Ca ea alta nu mai scie,
A iubi cu duioșie.
Cu ea cine să sêrută,
Până-î lumea nu mai uită
Pre Ióna din Roman.
Frunză verde sălcióră
D'aș găsi vr-o comóră,
Nu m'aș face nicî ciadur
Nicî s'am caî ca de pandur,
Toți cu frâne poleite,
Nicî s'am arme gentuite.
Ci i-aș da ca să trăesc
Și mereũ să mă iubesc
Cu Ióna din Roman.

Cântecul, celor ce le plac fetele de Român.

1. Dragostele tinerele
Nu se fac din mere rele,
Ci din buze subțirele
Și din grumazî cu mărgele.

2. Cât-î țara ungurească
Nu-î ca fata Românéscă,
Fie cine cum trăéscă
Măcar cum le ocăréscă.
3. De când sunt eū în viață
N'am avut altă dulceată,
Fără ca să port în brață
Rumâne albe la față.
4. Căci când o vëd îmbrăcată
Inima mi săgetată,
Mintea 'mă este tulburată
Și sîmțirea strămutată.
5. Când cu brâne se încinge,
La obraz plină de sânge,
Pân' la inimă mă-atinge
Și îmi pare că mă 'nvinge.
6. Nu e vechie 'nbêtrănită
Ci ca o flóre 'nflorită,
Cu cercei înpodobită
În haine alcătuită.
7. Póle albe și spêlată
Crătintă stremăturată,
În două pături legată
Pre trupul ei aședată.
8. Până româna trăesce
Inima mea tot pătimesce,
Pre toate le omenesce
Pentru că le și iubesc.

Jălea turturelei.

Cântarea 1.

1. Amărîta turturică
Când rămâne sîngurică,
Plînge inima îș strică
Neștiind ce să mai dică.
2. Sbóră tristă prin câmpie
Cu dor după a sa soție,
Jalea ei nu se mai scrie,
Mai mult mórta de cât vie.
3. Cât trăesce, tot jălesce,
Plînge de se prăpădesce;
Cu altă nu se'nsoțesce,
Nici nu să mai veselesce.
4. Trece frumósă livadă,
Nici să uită, nici nu vadă;
Fuge prin pădure verde,
Și să duce de se perde.
5. Sbóră până de tot cade,
Ocolind dumbrăvî, ograde,
Și pre lemn verde nu șede,
Dorul ei de loc nu scade.
6. Și când șede câte-odată,
Tot pre rămurea uscată;
Cu inima însecată,
De jale nevindecată.

7. Sède câte pre o stîncă,
Nici nu bea, nici nu mănâncă,
Întristarea ei cea-dîncă
Din ȃi în ȃi cresce încă.
8. Unde vede apă rece,
Nu vrea la ea să sĕ-aplece,
Ci o tulbură și trece,
Blăstēmāndu-o să sece.
9. Unde vede apă plină,
De mocirlă și de tină,
Merge setea îș alină,
Și de soțul ei suspină.
10. Unde-aude să pocnéscă
Pușca cea vĕnătoréscă,
Ea să duce s'o lovéscă,
Să nu să măi chinuească.
11. Când o pasĕre — o vai mie!
Nu vrea să măi fie vie,
Pentru draga ei soție,
Când o perde prin pustie.
12. Dacă eũ care 's din fire,
De cât ea măi cu sîmțire;
Cum să sufer despărțire,
Fără jale și mĕhnire.
13. Despărțirea mĕ-e amară,
Trupul mi în foc de pară;
Par'că sufletul să-mĭ sară,
Tótă viața mi amară.

Cântarea 2.

Când eram mai tinerică,
Sburam ca o păsărică;
Nu stiam ce este frica,
Nu mă temeam de nimica.

Și săltam din cracă 'n cracă,
N-avea nimeni ce să-mi facă;
Petreceam în desmerdare,
Fără nici o supărare.

Dar' un vânător dușman,
Când mă veddù, 'ș făcu plan.
Treî fire de pěr el scóte,
Vrăjite și fermecate.

Și le făcù lățișóre,
De mă prinse de picióre,
Și mă puse în colivie,
Numai lui ca să mă ție.

Cântec de pre Măhală.

Leliță, săltiță ?
Auđ neiculiță !
Dar' dacă auđi,
De ce nu'm respunđi ?
Că e mult d'asară,
De când șed pe-afară.
Pórta 'ncunjurând,
Și tot așteptând.

Vremea vremuește,
Cămașa'm răcește,
Luna s'a ascuns,
Plóia m-a ajuns.
Streșinióra pică,
Jubelasa 'mă strică;
Nu mi de jubea,
Ca de fermenea.
Că întâiaș dată,
Astădă e 'nbrăcată,
Și de nu mă cređi,
Deșchide s'o veđi.
Dute neică, dute,
Dute, de te culcă,
Nu mai sta în drum,
Că nu pocă acum.
Nu'ți mai perde somnul,
Că mă-aă venit omul!
Nu mă mai 'nlesnesc,
Nici s'e'ți mai vorbesc,
Dute că e nópte,
Să nauđă șópte!
Că e vai de noi,
De noi amêndoă.

Cântec asupra despărțirei.

Ochilor de plâns topiți,
Vă închideți și muriți!
Dacă n'ați fost norociți,
Iubirea să vă priviți.

Buze muiate 'n amar,
Ce mai trăiți în zădar?
Că de voi s'a depărtat,
Gura ce ați sêrutat.

Peptule slăbit de chin,
Morî și scapă de suspin!
Că iubirea ce-aî slăvit,
De tine s'a despărțit.

Mânilor vă înlemniți,
Muriți nu mai pipăiți!
Că-ați pierdut acel trupșor,
Cel strângeați în braț cu dor.

Piciorelor încetați,
Vă tăiați nu mai umblați!
Dacă calea v'ați repus,
La iubirea ce m'ați dus.

Trupule de dor bătut,
Prefăte pământ și lut!
Că-aî rămas înstrăinat,
De iubire depărtat.

Gură, limbă și tu glas.
Amuțiți din acest cîas!
Că de voi s'a depărtat,
Iubirea ce-ați desmerdat.

Cântec național.

Aulică ce vėdui,
Colea 'n deal la Călmățui?
Fată mare, moș bătrân,
Cerea fetei măr' din sân!
Fata tot 'l îmbrâncea,
Și din gură îi ȃicea:
Fugă la naiba moș bătrân,
Că nu'ți dau mărul din sân.
Geabă ceri, și te înodă,
Că n'ai dinți mărul s'el rođi!
Nici esci copil băețal,
S'al iaă să te joci cu el!
Moșul cătră ea ȃicea,
Nu sci nimic fata mea!
Băiatuă copilăros,
Aruncă mărul pe jos.
Eă sunt bătrân și n'am dinți,
Dar' copilul n'are minți!
Nu știe mărul mânca,
Nici cu el a sė juca.

Cântarea iubiților.

Iubitul ȃice:
Săltiță săltiță,
Tînerea fetiță;
De 'm-ai fi drăguță,
N'ai umbla desculță.
Ci m'aș îndura,
Și ț'aș cumpăra,
Nișce păpucei
Cu trei ȃeci de lei;

Haine de mătăasă.

Ca să'm fi aleasă.

Iubita răspunde :

Iubite voinice!

Nu știu ce-ți voi dice,

Cum să-ți fiu leliță?

Tînărea fetiță!

Dragă cum să-ți fiu?

A iubi nu știu!

Și de așa cerca,

Ești cu D-ta;

A iubi pornesc,

Să nu mă greșesc.

Mă tem tare fôrte,

Că-î păcat de môrte!

Iubitul grăește :

Săltiță, săltiță,

Alba porumbiță

Ce păcat să fie,

Am' fi dragă mie?

Când iubim curat,

Nu este păcat!

Dumnezeu ne ertă,

Nime nu să cêrtă.

Ba încă greșesci,

Când nu mă iubești,

Fiind tinerea,

Ca o porumbea!

Iubita grăește :

Iubite voinice,

Nu vréu nici o price;

Ești ved fôrte bine,

Că ți drag de mine.

Vin să ne tocmim,

Cum să ne iubim.

Dragoste curată,
Și nedepărtată,
Ca 'ntre noi să fie
Pân' la cununie.

Iubitul ȋice :

Săltiță, săltiță
Albă porumbiță,
Deșchide ușița,
Să-'ți sêrut gurița;
Că e mult d'asêră,
De când șed pe-afară.
Ploița mă plôe,
Mantaăa sê-môe,
Strașina mă pică,
Pălăria-'mă strică.
Lasă-mă pe mine,
Să șed lângă tine.

Iubita ȋice :

Oh ! iubitul meu,
Cum să nu-'ți dau eă;
Sălaș lângă mine,
Odichneșce bine,
Dela mine cere,
Spre a-ta mângăere;
Vin iubitul meu
Și cântă-mi dorul têu !

Junele ce a greșit casa.

Plecaă asêră la tine,
Greși calea, vaă de mine !
Nimeri la alta 'n casă,
La lelița prea frumôsă.

Cu sprâncenele 'nbinate,
Îm da junghiuri necurmăte,
Ochiî ei cei înfocați,
Ca luceaferi luminați;
În lăuntru'l meu făcură,
O rană preste măsură.
Căutătura ei cea blândă,
Dragosteî mi-o recomândă.
Vorba ei cea mângăioasă,
Pre min' din fire mă scósă.
Glasul ei cel îngeresc,
Mă făcu să pătimesc.
Și fără d'a mea voire,
Mă-mpinse la iubire.
Veđi mândruța mea de mine,
Că mie nu'mî este bine!
Leacul meu nu va fi mare,
Ci numai o sêrutare.
Și o dragoste ferbinte,
Va scóte mie din minte;
De aséră eú privi,
Cât din fire mă sminti;
Pune mâna preste mine,
Ca să poți cunósce bine;
Că adevêr îți vorbesc,
Despre ce îți povestesc,
Și decă îm poți jura,
Tot sê'mî fi iubita mea.

Junele ce ș-a lăsat iubita.

Frunză verde frunzulică,
Am avut o mândrulică.
Ș'am lăsat-o sê mai créscă,
Minte 'n cap să'ș dobêndéscă.

Dar' de când eă am lăsat,
Mândra mea s'a măritat,
Vai de mine ce păcat!
M'ar fi, nu m'ar fi bănat
Ea de s'ar fi măritat,
De la noi al treilea sat.
Ci mândra s-a măritat
Dela noi a treia casă,
Și mi inimuța arsă.
Vai mămuca iubitore,
Inimióra rău mă dore!
Mămuca 'm pune cină,
Inimiór-am tot suspină.
Mămuca pricepe bine,
Că mi dor de ore cine,
Și-'m tot ȃice vai de mine!
Țaci fiul meă nu ofta,
De 'ȃi dor de cineva;
Lumea-ȃ mare fete 's multe,
Și mai mari și mai mărunte.
O mămuca draga mea,
Nu pricepi durerea mea;
Ești bėtrână și nu creȃi,
Lumea-ȃ largă și nu veȃi!
Că din sută și din mie,
Numai una 'mȃ place mie!
Ceriu-ȃ mare, stele 's multe
Și mai mari și mai mărunte,
Luminóse 'ntunecóse,
Dar' ca mândra nu's frumóse!

Cântec de dor.

Of! nu mai pot de ostenit,
Tot umblând după iubit,
Și nimic n'am isprăvit.
Mințile mi s'aună slăbit,
Unghile mi s'aună tocit,
Mânile mi saună belit.
Poticele 'n crucișând,
Și glodurile lovind.
Nu știu alții cum găsesc,
De pre placul lor iubesc,
Ca mine nu rătăcesc.
E vr'un farmec la mijloc,
Orî sunt om fără noroc?
Dorul meu nu are leac,
Nu știu cu el ce să fac?
Că cui plac, mie nu-mi place,
Care'm plac, lor nu le place!

Dragostea.

Frunză verde peliniță,
Eu mergeam pre cea uliță,
Puica 'm ese în portiță,
Gata ca o porumbiță.
Eu am râs, ea nu a râs,
Inima mi s'a aprins.
Eu-am grăit, ea n-a grăit,
Inima mi s'a topit.
Mă dusei apoi acasă,
Și mă pusei după masă,
Cu inima friptă, arsă.

Măicuța cum m-a vădut,
Îndată-a și-'nceput;
Că's scârbit și supărat,
Și din gură m-a 'ntrebat;
Feciorașul meu iubit,
De ce esci așa scârbit;
Orî n'ai cal de 'ncălecat?
Orî nu esci îndestulat,
De esci așa supărat?
Maică suflețelul meu,
Dacă crești în Dumneșeu;
Să crești ce ți-oî spune eu:
Eu puica m'am urît,
Eata-mă de ce-'s scârbit.
Până era puna plină,
Puica mă ținea pre mână;
Și voi dalbe floricele,
Florile inimei mele.
Dacum creșteți s'nfloriți,
Că mie nu'm trebuiți!
Că-amea flóre ce-am iubit,
Să vesteșce murind.
Fiule, fiuțule!
Dragule, iubitul!
Ia tu cea albă cofiță,
Și te du la fântâniță;
Unde a fi ș'ata puichiță.
Ea-a rîde, tu nu rîde,
Inima îi să aprinde.
Ea-a grăi tu nu grăi,
Inima îi s-a topi;
Și vei lua tu împrumut,
Dragostea ce ai avut.
Când vei fi mai în putere,
Să nu iai două surcele!

Ca să te rupă prin șele !
Când o bate-un pic de vânt
Să te plece la pământ.

I u j a n a !

Tótă diua la oglindă,
Dar' gunoiu-î până-'n grindă.
Dar' pr'afară ?
'S nouă cară !
Dar' în tindă ?
Până 'n grindă !
Dar' în ușă ?
Până 'n gușă !
Lasămi-te de iubit,
Că veđi că-ai îmbetrânit !
Fața-ți albă s-a sbêrcit,
Pêru 'n cap ți sa albit,
Ochiî 'n cap ți-aũ tunat,
Dinți 'n gură ți-aũ picat !
Eũ de iubit nu mă las,
Să mai trag pre cât am tras !
Că-am fost Vineri la grădină,
Și m'am uitat în fântână !
Ș'am vedut că nu's bêtrână !
Eũ'mi știũ dinți toți cunună,
Fără șapte nu sunt opt,
Ci-mi aũ picat toți de tot.

Fata frumoasă.

Mă mână maica la vie,
Să culeg o ililie,
Ililie nu găsi,

Ci cu badea mă 'ntêlnii
Puțină vorbă vorbiî.
Blestemata de vecină,
Mă vëdu dela fântână,
Gura nu'ș putu sê'ș țînă.
Ea la maica mea mă spuse,
Maica spuse cătră tată,
Tata sări să mă bată.
Ho, ho, ho, tată nu da!
Că nu este vina mea,
Ci e vina maică-mea
Că ma făcut frumusea.
În lapte dulce m-a scăldat,
În flori de măr ma-'nfășat.
Scăldarea mî-a lăpădat
Pre vrîstele viilor,
Să fiu dragă junilor,
Junilor, coconilor,
Mai vêrtos studenților.

Dorul fetei.

Tu te ducî neică, te ducî,
Tu te ducî neică în lume,
Ia-mă, du-mă după tine,
De ți rușine de mine,
Fă-mă brîu pre lângă tine,
Fă-mă pénă de ciocârlie,
Și mă pune'n pălărie.
De ți rușine și de pénă,
Fă-mă lumină de céră,
Și mă du cu tine'n țeră.
Tu neică unde-î cina,
Eû frumos ț-oî lumina,

Ómenii te-or întreba,
Ce lumină e asta ?
Asta-î lumină de céră,
Mândra mea din altă țără !
Asta-î lumină de seű,
Drăguță din satul meu.

Mândra lăsată.

De când badea m-a lăsat,
Peptul mi sa 'nveninat.
Blăstămate-ar Dumneđeű,
Nici mai bine, nici mai răű;
Numai cum 'ți gűndesc eű:
Să n'ai parte d'altă fată,
Până ce-î intra în grópă.
Cine mă pusě pre mine,
Să prind dragoste cu tine ?
Cu tine cu'n călětor.
Fără milă, fără dor;
Ș'acuma beteagă'n pat,
M'ai lăsat și ai plecat.
Pentru tine-un blăstămat,
Am věrsat sűnge 'nchegat,
De te-ai dűce, bade dűce,
Eű să fac în urmățű cruce ;
Prăpădite-ai dragă'n lume,
Să nu-'ți mai aud de nume.

Fata cu dor.

De când bădiță te-ai dus,
Negură'n carte ai pus,
Și în carte și pre ea
Și în inimióra mea.

Cântarea lui Iancu.

Strigă Dómne cine strigă,
Din mijlocul târgului,
Din turnul Sibiiului.

* * *

Cine 'n lume s'ar afla,
Pe picior a mă călca ?
La ochii negri să se uite,
Fața-mi albă s'o sărute.
După-acela mă voi duce.
Iancu din gură grăea,
O tu Ană sora mea !
Dacă eă nu te-oă călca ;
Astă sabie ce 'ncing,
Să najung s'o maiă descing.
Și Iancu acas pleca,
Êr' acas când ajungea,
Fórte rău să întrista.
Maică-sa când 'l vedea,
Ceva rău presupunea ;
Și din graiă așa đicea :
Iancule tu fiul meă,
Pentru bunul Dumneđeă !
Așa rău te-aă întristat,
Aă domniă te-aă degradat ?
Domniă nu m'aă degradat,
Ci mamă m'am rămășit ;
Cu Ana Georguliana,
Care m'aă furat inima.
Ea din gură-așa đicea :
Cine'n lume s'ar afla,
Pe picior a o călca ;
La ochii negri să se uite,
Fața-i albă s'o sărute,
După ăla se va duce.

Maică-sa așa-î dicea :
Dute tu la soruta,
Și ia haine muereșci
Că așa o dobândești.
Iăncuțul atunci pleca,
La soru-sa să ducea ;
Haine domneșci lăpêda,
Și muereșci îmbrăca.
La Ana el să ducea
Și la ușă că striga :
Ană dragă sora mea,
Deschide'mi puțin ușa
Că m'a bătut bărbățelul,
Frângă-î Dumneșeu căpcelul.
Ana-afară să uita
Și din gură cuvânta :
Ușa nu-î de descuiat,
Că eu vorba mî-am dat
Și mă tem de înșelat.
Dar' el érá o striga,
Și din gură-asa dicea :
O tu Ană sora mea !
Scóte capul pe fereastră,
Și mă veđi că sunt nevastă.
Și m-a bătut bărbățelul,
Frângă-î Dumneșeu căpcelul.
M-a bătut cu vătraiul,
D-aia mî-am perdut și graiul.
Pe fereastră că căuta,
Și milă îi să făcea ;
Ea afară să ducea,
Și-n lăuntru 'l sloboda.
Când în casă el intra,
Într-un colț să aședa,
Și plângea și suspina,
Că bătut se prefăcea.

Ana atunci ce făcea ?
Lângă foc îi așternea.
Dar' el așa o grăea :
Ană dragă sora mea,
Nu'mi așterne lângă foc,
Că ți-s lemnele de plop ;
Săr scântei mă ard de tot.
Ci'mi așterne tu în pat,
În patul tău cu picioare,
Că la inimă mă dore.
Ea în pat îi așternea,
Și Iancu că se culca ;
Se făcea, dar' nu durmea,
Dar' când Ana adurmea,
El pe picior o călea,
În ochii negri se uita,
Fața-i albă săruta.
Apoi-'n pătră scăpăra,
Și lumina aprindea ;
Și din gură așa grăea :
Rămașul lam căpătat,
Căci pre tin' te-am înșelat.
Ana repede sărea,
Și din gură-așa grăea :
Fie fericită soruta,
Că ea te-a îmbrăcat,
Și așa mai înșelat.
Apoi ei se 'nveseleau
Amândoi se'nbrățosau
Amândoi se cununau.

Întristatul.

De ai fi lume de n'ai fi,
Căci eu nu mai pot trăi.
Ardă-te focul de lume,
Că m-am necăjit în tine.
Ardă-te focul necas,
Că din tine mult am tras.
De te-aş vedea lume-arzând,
N'aş sări că se te stâng;
Ci-aş sări ca se te-aprind,
Pe trei părţi, cu lemne verzi,
Şi pe două cu uscate,
Ca să ardă de jumătate;
Că 'mă-aş fost fără dreptate.
N'am parte şi nici noroc,
Să fiu cu mândra la un loc.
Că cât rău a fost în lume,
Totul s'a strâns la mine.

Plânsul fetei măritată în streinătate.

Frunză verde trei molini,
Singură-am fost la părinţi,
Ca lumina între sfinţi.
Părinţii aveau avere,
Eu le-am fost de mângăere,
Părinţii s'au îndurat,
Pe mine m'au măritat;
Peste deal şi peste munţi,
La părinţi necunoscuţi.
Peste munţi şi peste văi,
La părinţi streini şi răi.

Streinii ei béu la masă,
Eă le țin lumina'n casă.
Streinii se veselesc,
Eă tare-amar viețuesc.
De amarul vieței mele,
Și lui Dumne-deu îi jele!
M-am făcut o păsărea,
Ș'am sburat la maica mea.
M'am făcut o păsăruică,
Și m'am pus pe ferestruică,
Să ved maica, cum se culcă?
Ea se culcă suspinând,
Și se scólă lăcrămând.
Măicuța când m'a vedut,
Jumătate s'a trecut,
Er maica când mă zări,
M'alungă mă hășai.
Hăș pasăre d'acolea,
Cu glas dela fica mea.
Las' maică nu mă hăși,
Până nu m'oi jălbui,
Cum trăesc cu streinii.
Că streinii béu la masă,
Eă le țin lumină'n casă.
Streinii se veselesc,
Eă tare-amar viețuesc.
Și d'amarul vieței mele,
Și lui Dumne-deu îi jele.
Frunză verde ș'o lelea,
Maică, măiculiță mea,
Îndură-te Dumneata.
Și-'mî scóte țolițele,
Și le pune 'ntre hotară,
Și le fă o grămăjióră,
Și le pune foc și pară,
Să se vadă preste țară.

Până'n ceriū să se 'nalțe,
Părinții să se 'nvețe,
Fetele în streinī a'sī da.
Cum m'aū dat maica pe mine,
Sē nu mai am nicī un bine,
Precum pe mine m'aū dat,
De streiniī m'aū mīncat.

Junele cu gândurī.

Rozmārin de pe fereastră,
June scrie după masă.
Scrie douē sau trei rēndurī,
Îl lovīră nișce gândurī.
În picióre sē sculă,
La Dumneđeū sē rugă:
Încētă dómne gândurile,
Că am greșit rēndurile,
Și scriū vorbe mīngăioșe
La iubita cea frumósă.

Junele ce a apucat calea rea.

Mē duseī la mīnăstire,
Ședūī patru decī de zile.
Puseī mīna pe psaltire,
Cu ochiī pe la copile.
Mē'nchinaī pe la icóne,
Cu ochiī pe la cocóne.
Ce voi face? vaī de mine!
Sē nu daū de vr'o rușine.
Că drumul ce-am apucat,
Mē duce drept la pēcat.

Că nu's făcut pe popie,
Nicî măcar pe dăscălie.
Ci's făcut spre vitejie.
Popi-î place psaltirea,
Mie'mî place spada grea.

O fată cătră altele.

Frunză verde-a pěrului,
Nu credea feciorului!
Că feciorul nu-î ca tine,
Pân' îţi cearcă mintea bine.
Pe faţă el te iubeşce,
Şi curênd te părăseşce.
Eă aceasta-am simţit
Dela cel ce am iubit.
Că m'aă lăsat de odată,
În multe lacrămi scăldată.
Mă lasă sě'l jăluiesc,
Tot la dēnsul sě gândesc.
Oh! şi cât de norocită,
Mă vedeam de el iubită.
Şi gāndeam însămnă bine,
Că iubeşce ca şi mine.
Şi vėd că m'am înşelat,
Despre ce am cugetat.
Oh! de ar fi dat Dumneđeu,
Să peară acel ceas rău;
În carele l'am veđut,
Mai întâi l'am cunoscut.
Că m-ăm făcut mie mórte,
Tristă şi cumplită fórte.

Pân' nu știam de iubire,
Eă ședeam în păciuire,
Iar' de când m'am apucat,
A iubi m'am învățat:
Ca și ceara mă topesc,
Odihnă nu măi găsesc.
Tótă ziua nu am pace,
Nóptea 'n ăi mi se preface;
Ziua tot la el gândesc,
Nóptea 'n vis cu el vorbesc.
Aflam numai cu durere,
Nu dragoste, nici părere,
Aflam numai suspinare,
A-ochilor mei lăcrimare.
Oh! dragoste fecioréscă,
Tótă lumea te uréscă;
Cum tu pre mine urîși,
Cât în veac mă despărțiși;
Că măi mult să nu privesc,
Pre acela ce'l iubesc.
Eă te jur iubitul meă,
Pre marele Dumneăeă,
Care să te pedepséscă,
Pre dreptate să'ti plătéscă,
Pre care o vei iubi,
Să nu o poți dobândi.
Așa să fugă de tine,
Precum și tu fugi de mine.
Să o cauți, să n'o găsești,
Măcar să te prăpădesăi.
Oh! dragoste peritóre!
Căci nu ești moștenitóre?
Și barem la tinerete,
Să nu fi cu două fețe!

Ca să nu să mai căéscă,
Ceî ce vor să se iubéscă.

Junele rugând puiculița.

Puiculiță cu părinți,
Nu grăbi să te măriți!
Că sum june ne 'nsurat,
Nici mustéța nu mî-a dat.
Preste dragoste n'am dat,
Și sunt bun de însurat,
Și mai bun de sêrutat.
Trecui aséră călare,
Pre la pórtă Dumitale.
Te vèdui eû în portuță,
În subțirelele polcuță.
În polcuță subțirele,
Pe voia inimei mele!
Vin mândră să te sărut,
Că-astăđi voiesc să mă duc.
Eû mă duc, bat drumurile,
Tu rămâi cu gândurile;
Eû mă duc cu Dumneđeû,
Tu rămâi cu dorul meû!
Știutu te-am bade bine,
Că vrei să te lași de mine.
Lasă-te cu Dumneđeû,
Că mie nu-mî pare rău.
Cât cu pașul voi păși
Altu 'n locuț voi găsi,
Mai 'nalt și mai sprâncenat,
Nu ca tine-un blăstemat.

Și mai 'nalt și mai frumos
Nu ca tine-un mincinos.
Dacă a grăi să tac,
Numai pre voiă să-î fac.

Junele cel cu chin.

Frnnză verde de pelin,
Inima mea cea cu chin;
Cine o năpăciui,
N'aibă loc unde muri!
Că eu până nu iubeam,
Cum mă culcam adormeam!
Dar' acum de când iubesc,
Nici nu dorm, nici odihnesc.
Nu mi-s diiua cu lucrul,
Nice nóptea cu somnul.
Desfă mândră ce-ai făcut,
Când pre mine m'ai plăcut.
Ce-ai făcut, n'ai făcut bine!
Cu un tînăr ca și mine!
Că din urmă m'ai luat,*)
Păr' din cap m'ai retezat.
Desfă mândră, ce-ai făcut,
Când pre mine m'ai plăcut!
Cu gura m'ai sărutat,
Și cu apă m'ai udat;
Cu apă de iarbă mare,
Să nu mai am stêmpărare.

*) A lua urma este un fel de vraj. ce o fac fetele și junii, adevă dacă voesce un june, se 'l iubească o fată, atunci ia țărîna din'aintea ei, saū îi taie păr de pre frunte; dacă voesce o fată să se lase unul de ea, atunci îi ia țărîna de după urma lui, saū păr' din creșcetul capului bagă în ou roșu și'l aruncă într'o apă mare, ca să nu 'l mai pôtă scôte, și așa el o lasă.

Cu apă de lemn domnesc,
Mândră ca să te iubesc!
Desfă mândră ce-ai făcut,
Când mândră tu m'ai plăcut,
M'ai udat cu busuioc,
Inima să 'mi ardă 'n foc.
Veđi acum mă prăpădesc,
Și de durere plesnesc.

Că n'am stare,
Nici alinare;
Cum nu are,
Apa pre mare.

V a r i a n t ă .

Strică mândră ce-ai făcut,
Nu mă ținea om perdut!
Ba, eă neică n'oi strica,
C'am făcut lucru curat,
Că din pěr' ț'am reteđat.
Și urma ț'o am luat,
În ou roșu am băgat,
Când Dunărea va sėja
Atunci neică voi strica.

J u n e l e î n t r ă b ă m ă n d r a .

Frunzulită pai de crin,
Spune mândră când să vin
Pre tine să te iubesc,
Pre-cum eă însu-mi doresc.
Nici nu sciū cum te-aș iubi,
Cum mai bine ne-ar veni!

Să nu știe nimenea,
Nici tata, nici maica ta.
Spune mândră, îndrăznește,
Ce inima ți poftesc;
Adevăr și nu minciună,
Precum vorba noastră sună.
Fi 'ntelptă credincioasă,
Și-mi fi mie dragăstosă.
Credința n'o vătămă,
Eu te rog mândruța mea.
M-ai iubit și nu cu drag,
Ești mândruță până 'n prag.
Diua ceasul voi să știu,
Când ți voia, voi să viu.
Încă de voi și veni,
Și nu vom putea vorbi,
Tot cu capul ți-o clăti,
Semn ți-o face ca să ști.
Și gândește 'ntelepțește,
Că tu știi cum să iubește.

Feciorul cere gură.

Pe picior de capră sură,
Dăm băluță câtă gură.
S'aũ uscat frunza în fag,
Ești mândruță-oțiră 'n prag.
Să ne sărutăm cu drag.
S'aũ uscat mărul cel dulce,
Ești mândruță 'n deal la cruce,
Să ne sărutăm cu dulce.
S'a uscat frunza din hor',
Ești mândruță la isvor,
Să ne sărutăm cu dor.

Dulce-î gura de fetiță
Ca și somnul la umbriță
Dulce-î gura cea de june,
Ca și cóptele căpșune.

Bărbatul închis.

Nu-î destul mutatul,
Unul dela altul;
Amară simțire
Cu multă dorire,
Dela-a mea iubită,
Inimă dorită.
M'a adus dușmanii
Ca să șed cu anii;
Aici la 'nchisóre.
Unde nu ved sóre,
Aici la 'nchisóre,
Jos pre sub pământ,
Unde nu e vânt.
Și mi să opri,
C'orî cine-a vorbi,
Și nici a scria
La soția mea.
Că nici ea să știe,
Ce-'mî lipsește mie.
Dușmanii făcură,
Rău preste măsură,
Și mă înșelără,
De mă depărtară.
Preste munții-'nfloriți,
Dela ai mei părinți,
Preste munți cu brați,
Dela ai mei frați.

Preste munți cu flori,
Dela dragi surori.
Oh! mórte vină la mine,
Și 'mă curmă-amele suspine.

Nu-mă place, nu știu de ce.

Naltă-î flórea și frumósă,
Și din trup e sănétósă,
Dar nu-mă place, nu știu de ce?
Albă-î fața rumenită,
Sprâncéna cu ac negrită.
Ochí negri decât care,
Nu să mai găsesc sub sóre.
Nas ales și cam subțire,
Gură mică de iubire.
Albi-s dinții ca și néua,
Primăvara ca și roúa
Rîd buzele înflorite,
Ca și macul pre meriște.
Lins-î pėru negru, mare,
Și se 'ntinde pe spinare.
Grumazî albî și cu mărgele,
Trage voia-mă după ele.
Plină-î mâna și rotundă,
Degetele pân' la ciudă*).
Oblu-î trupul rotund, 'nalt,
De două părți ridicat.
Din brâu în jos subțiată
Cu brâu de aur legată,
Dar' nu'mă place, știu de ce!
Pentru c'a fost o viclénă,
Pentru inima-mă sêrmană.

*) minune.

Totî cu dor!

Oh! mândră de dorul tău,
Să uscă sufletul meu.
Când prind plugul în mână,
Mă aprind pre la inimă.
Nici nu lucru, nici nu las,
Ci tot mie-mi fac neacas.
Oh! leliță n'am odihnă,
Nici un ceas sara la cină,
Ci mă bat neîncetat,
Ca pescele pe uscat.
Când la tine m'am uitat,
Ochiî tăi m'aû săgetat.
Oh! leliță când te privesc,
Eû atunci nu mă stăvesc,
Şi ca focul mă topesc.
Când mă uît la tine 'n faţă,
Eû mă umplu de dulceaţă.
Mă duseî la secerat,
Dorul mândrei m'aû aflat.
Mă duseî la strêns de fên,
Cu dorul mândrei în sân.
Mă duseî la grămădit,
Dorul mândrei m'aû găsit.
Merseî la legat de grâu,
Cu dorul mândrei la brâu.

Cântări Ostășesci.

Cătana plecând.

Rozmarin verde frumos,
M'aŭ făcut maica voios,
Neamțului de bun folos.
Când fusei maici mai dulce,
M'aŭ jurat neamțul la cruce
Și nici cât nu m'a lăsat,
Până când m'a scos din sat,
Și de tînăr m'a jurat.
Jurămîntul l'aș lăsa,
Dar' mă tem că m'oî usca.
Jurămîntul tare greŭ,
Asupra capului meu.
Diŭa bună mî-am luat,
Dela taică meu cu drag.
Dela firicel de érbă,
Dela maica mea cea dragă.
Diŭa bună mî-am luat,
Dela stea și dela lună,
Dela neamuri din preună;
Dela fir de bosuioc,
Dela fecioriî din joc.
Dela fir de romănițe,
Dela dragile fetițe.
Ér' din sat când eŭ eșém,
Cu mândra mă întêlném.
Oh! mândruță draga mea,
Póte ț-am făcut ceva?
Adu mâna și mă értă,
Că ț'am fost drăguț odată,

Și trei ani o vreme lungă,
Póte dorul să ne-ajungă,
Și când eū voi reveni,
Tare rău voi 'nbătrâni,
Nimănuī n'oi trebui.

Cătana mergênd.

Sui-te mândro 'n deal la cruce,
Să veđi neica cum se duce,
Și te uită după el,
Cum merge de clătinel.
Cu cămeșa lui cea nouă,
Cu inima ruptă 'n două.
Și d'o fi 'n lume vr'un bine,
Éră vin' mândro la tine.
Și d'o fi mândro vr'o pace,
Ér' la tine m'oi întóree,
Dar' d'o fi vr'o réutate,
M'oi lipi lângă-o cetate,
Și ți-oī scrie o mândră carte,
Să o țină până la mórte.
Cărticică 'n cornurele,
Pe la marginī cu mărgele,
Cine-o prinde s'o cetească,
Lacrămile se-ī pornească.
Eū mă rog neicuț-al meū.
Să n'o scri așa de rău,
Ca s'o pot ceti și eū.
Diūa tot prin grădiniță,
Sara lângă luminuță,
Cu doru în inimuță.
Cu lacrămī în ochișori
După tine bădișor.

Cătana ajunsă.

Eû plecaiû în cătănia,
L-a mea négră robie.
Mě dusei, cât mẽ dusei,
S'apuca-i la munți cu pétră,
Și 'm făcuî eû ochiî rótă!
Mě uitaî în lumea tótă,
Mě uitaî la răsărit,
Din cotro știû c'am venit.
Mě uitaî și spre apus,
Unde neamțul m'a adus.
Mai în jos la scăpătat,
Lângă mări m-aû aședat.
Și când ajunsei la loc,
Desbrăcaî al meû cojoc,
Și mẽ puse 'ndată 'n joc.
Mě duseră 'n magazină,
Și-mi dădură-o pușcă 'n mână,
Și nișce păpuci purtați,
Ce-aû rămas dela-aialaltî,
Și nădragî vineți frumoși,
D-abia-I port de petecoși.
Femeiuță draga mea,
Acuma de mai vedea,
Ai jura pe Dumnezeu,
Că nu sunt bărbatul tēu.
Diminéța când mẽ scol,
Mânc numai comisul gol.
Apoi plec la igzițir,
Și învăț un presentir.
Iar' un căprar mare 'nalt,
Stă 'nainte ca un brad.
Și când strigă el habt-acht!
Atuncî trebuie să tac.

N'a fost mai bine de mine,
Când eram eă lângă tine.
Că în loc de stat habt-acht,
Eă te sărutam cu drag.
Femeiuță draga mea,
Acum dacă m-ai vedea,
Ai jura pre Dumnezeu,
Că nu sunt bărbatul tău.

Cătana povestind.

Frunză verde de oglică
Căți feciori sunteți aici,
Toți la mine ascultați,
Și 'n socotă le luați.
Am ceva de povestit,
Cum eă traiul am trăit.
Vă spun dela început,
Prin toate câte-am trecut:
Clăbețul din cap l-am luat,
Treă degete-am ridicat,
Și așa eă am jurat:
Că treă ană și înc'o lună,
Să nu vėd pe a mea mumă.
Că treă ană ș'o lună totă,
Să nu vėd pe al meă tată.
Nici pe frați, nici pe surori,
Nici pe cea-lalți feciori.
Că prin foc, ca și prin apă,
Să merg, ca pe drum de pétră.
Fie ger, fie furtună,
Eă să merg cu voiă bună.
Pe cătană toți 'l bat,
Ca pe cănele turbat.

Êr când puşca mî-o găteam,
Tot cu lacrămî o ştergeam,
Şi la maica mē gāndeam.
Luam puşca pe spinare,
Făceam igziţir pe vale,
Pe vale pe érbă verde,
Gura mi s'a fript de sete.
Aşa 'mî stă dorul meū,
De l-ar lua Dumnedeş,
Aşa-mî stă dorul pe spate,
Ca nişce lemne legate.
Când eram la însurat,
Atuncî cătană m'a luat,
Şi veđi sunt prea bētrânior,
Mē tem că nu mē însor.
M-oî lua fată făr' părinţi,
Şi în gură fără dinţi.

Cătana, Maicei sale.

Maică când tu m'ai făcut,
Dómne bine ţ'a părut,
Când veduş că sunt fecior,
Sē 'mî fi rupt maică-un picior,
N'aş duce atâta dor.
Că tu şci măicuţă bine,
De 'ntēplările cu mine.
Că peciorul s'ar tocmi,
Şi eū nu aş cătani.
Maică bine m'ai pădit,
M'ai pădit şi mai ferit.
Şi de foc şi de frig,
Piciorul mi l'ai clintit,
Şi nimic n'ai folosit,
Cu mine nu te-ai slujit.

Că anii mi s-a 'nplinit,
Și m'a dus la cătănit
Și la óste m'a pornit.
Și neamțul că m'a jurat,
Și 'n căsarmă m'a băgat.
Dar' fi maică sănătósă,
Preste lumea pécătósă.
Fi maică cu Dumneđeű,
Și mai pórtă dorul meű.
Până voi veni acasă,
Să ne veselim la masă.

La bătălie.

Trandafir de pe cetate,
Eșiți feciori din cetate,
Și vă puneți rënd frumos,
Să plecăm pre drum în jos.
Pe sunetul săbilor,
Pre scurtarea ăilelor.
Vine glonțuri dela ei,
Ca plóia din norii grei.
Vin' glónțele înfocate,
Cu lanțe de fer legate.
Unde glonțul ajungea,
Drum între feciori făcea.
Pică unu 'ntr-o cărare,
Și'l vedű o fată mare.
Pre fată mila o ajunse,
Și o lumină aprinse.
Și în mână ea i-o puse.
Ofițiriű o vedea,
Și din gură-așa grăia:

Stînge fată lumina,
Ca să nu-ți lăsom viața.
Că cătaniî așa-î dată,
Să rămîe desgropată,
Pân' bătălia să gată.

Venit-aũ vremea să mă duc,
Cătră spurcatul de turc.
Ađi 'mî las și plug și boi,
Și mă grăbesc la răsboi.
'Mî las' curtea și sălașul,
Și mă duc cătră vrăjmașul.
Ađi te las mândro pe tine,
Te desparți mândro de mine;
Că-î poruncă 'mpărătéscă,
Caută să se împlinéscă.
Turcii s'aũ apropiat,
Șanțurile s'aũ stricat,
Lagojul mi s'a predat,
Căpitanul l'aũ pușcat.
Pre stegariũ l'aũ robit,
Mulți voînici s'aũ prăpădit.
Rémâi mândră sănétósă,
Numai plânge, fi voiósă!
D'oî trăi și n'oî muri,
Eũ la vară voi veni.
Și te las' cu Dumneđeũ,
Eũ mă duc cu dorul téeũ.
Sărută-mé și te-nchină,
Că eũ neichi nu-s de vină.

Cum merg cătanele?

Lângă Dunăre la vale,
Trec trei oficeri călare,
Cu trei sute de cătane.

 Ha! Lină-Gheorghină

 Flóre din grădină.

Oficerii merg cântând,

Și cătanele plângând.

Căpitane Pavele!

Unde duci cătanele?

 Ha! Lină-Gheorghină

 Flóre din grădină.

La răsboi sêracele!

Unde nu-î pită, nici sare,

Nici umbră de fată mare.

Dincolo de Lipova,

Așa cântă cingita;

De jale la doi voînici.

Că s'or însurat pré mică.

Luni și Marți s'a însurat,

Mercuri carte le-a picat.

Carte dela 'mpărăție,

Să mérgă la cătănie.

Doi frați venind dela cătănie.

Pe din jos de Orășcie,

Vin doi frați din cătănie.

Țice frate, cătră frate,

Pune frate mâna 'n șele,

Să cântăm una de jele.

Că de când am cătănit,

Boii 'n grajd-a 'mbêtrânit,

Plugu 'n șură a ruginit,
Zbiciu 'n cui a putrețit.

Frunză verde chiță de floră,
Avea maica doi feciori.
Odată veni poruncă,
Unul din doi să se ducă.
Să se ducă 'n cătănie,
De el nime să nu știe.
Diua bună! țera mea,
Cred, că nu te-oî mai vedea.
Diua bună! părinți, frați,
Dați-mi mâna, mă ȳertați.
Diua bună! mēi voinicī,
Prietini buni și buni amici.
Vin din via n'oi mai bea,
Pe voi nu vē voi vedea.
Frunză fir și frunză lată,
Pe voi, v-am purtat odată.

Frunză verde bosuioc,
Mai bine să ardă 'n foc,
Cine-a fost fără noroc.
Póte c'am fost blăstēmat,
Să trăesc înstrăinat.
Frunză verde floricele,
M'a cuprins un dor ș'o jele!
După mândruțele mele.
Le-aș trimite cărticele,
Scrise cu lacrămile mele.
De când maică am plecat,
Multe lacrămī am vērsat,
Am făcut fântână 'n sat.
Cin-o trece să s-adape,
Să-ți stâmperi mândruța mea,
Să-ți stâmperi tu inima.

Cântece și chiuituri.

Frunză verde lemn uscat,
Să sci mândră c'am plecat!
La a mea négră robie,
La urîta cătănie.
Frunză verde ruzmărin.
Nu sciū vin', orî nu mai vin';
Frunză verde chisereu.
Am să rog pe Dumneđeū,
Ca să vin' mândruță eū.
Frunză verde de sēcără,
Ne-am iubi mândruță érá.
Frunză fir și frunză lată,
Pe voi v'am purtat odată,
Când eram la al meū tată.

*

Câte mândre am avut,
Tot cu mintea le-am perdut.
Numai cu-una am rămas,
Și cu aia trag nēcás.
Să mai trag pe cât am tras,
Tot de mândra nu mă las.
Póte domnul ne-a bătea,
Și dragostea ne-a strica.

*

Somnu-mî și așî durmi,
Și nu pot nelegănată,
Căci așa sunt învėtųată.
Bate mórtea la feréstră,
Spoveditute-ai nevastă?

Dar ce ai tu d-a 'ntreba ?
Orî m-am spovedit, orî ba.
Că eă când m'oî spovedi,
Şepte popî mî-or trebui.
Şepte popî din şepte sate,
Să le spun ale pëcate,
Ş'un vlădică unguresc,
Să nu şcie ce vorbesc.

*

Trandafir crescut în vie,
Acasă escî tu Mărie ?
Acas' sunt dar' supërată,
C'am venit dela spovadă.
Şi mî-a dat mare pëcat,
Să nu 'mî ţin drăguţ în sat.
Nici june, nici însurat,
Vaî de mine ! ce să fac ?

*

Somnu-mî şi aş dormi,
Pe suman pëcurăresc,
În braţele cui gîndesc.
Arde luminiţa bine,
Cine mi drag, nu mai vine !
Arde luminiţa 'n masă,
Cine mi dor nu-î acasă !
De cine mie mi dor,
E d'aicea departior
Arđă-te focul de dor,
Şi pe tine bădişor !

*

Frunză verde luna Mai,
Măi bădiţă bade hai !
Cu atăt nu te-oî lăsa,
Ci eă te voi blăstëma ;
Până capul sus mî-a sta :

Să te duci bădiță duci,
Să te duci bade p'un drum,
Să faci lumea împrejur.
Să mănânci numai cărbuni,
Să vii la bordeiul meu,
Să te miluesc și eu.
C'o litră de cărbuni arși,
Precum tu iubesci și lași.
Cu un pumn și c'o mânăuță,
Să șci că Ț-am fost drăguță.
Să te duci bădiță duci,
Să te duci bade p'un drum,
Să ieși lumea împrejur.
Pân' cei găsi lupii arând,
Pițigoii sămănând,
Iepuróicele grăpând,
Cocostîrcii secerând.
Vrăbioii îmblătind,
Cîocârlanii măcinând,
Pupăzóele cocând,
Să mănânci d'acea pâne,
Și să te întorci la mine.

*

Am auđit bade eu,
Că te Țini metereu;
Unde te iubesc eu.
Să spuți tu la maică-ta,
Că pragul nu-Ți voi călea!
Să samene mac în prag,
Că eu mai mult să nu-l calc.
Să samene orz în tindă,
Să bată cu spicu 'n grindă.
Să samene grâu în casă,
Să bată cu spicu 'n masă,
Că eu nu Ț'oi fi alésă.

Spune la maică-ta-aşa,
C'atunci badeo mi-î lua,
Când măta va număra :
Frunza de pe un stejar,
Erba de pe un hotar,
Şi frunză de pe un nuc,
Penele de pe un cuc.
S'atunci bade mi-î lua,
Când măta va sămăna :
Frunza bosuiocului,
În mijlocul focului.
De-î vedea că răsăresce,
Vin' la mine mă peţesce.

*

— Dis'a mândra cătră mine,
Mă mărit te las' pe tine ;
Că fôrte mulţi m'aŭ cerut,
Tu nici grijă n'ai avut.
Tu mă 'nşeli tot cu scrisori,
Că numai decât te 'nsori.
Dar' m'am săturat acuma,
D'aţi mai crede ţie gluma.
Şi aşa bădiţo, bade.
Spune-mi dreptul cum se cade!
De-ai voie de 'nsurat,
Nu-mi ţinea drumul legat.
— Mândră, mândruliţa mea,
Fă cum măta te-o 'nvăţa!
Mergi după cine voeşti,
Numa să nu te căeşti.
— Mă mărit că mulţi mă cer
Numai după tine per.
Staŭ să mor, de mă voi duce,
Că t'a fost guriţa dulce.
— Acum răspuns, nu-ţi pot da,
Că curênd m'oî însura!

Dar' tot îți făgăduesc,
Că pe tine te iubesc.
Așteptă ȃile puține,
De vrei să vi după mine.
Écă mândra să mărită,
Eú rămên fără iubită.
Ducă-să cu Dumneȃeú,
Că mie nu-mí pare răú.
Că mai sânt în lume fete,
Mí-oí afla și eú păreche.
Mândro pentru Dumneȃeú,
Veȃi de mine că e răú!
Leacul tȃu nu este mare,
Făr' numai o sȃrutare,
Și o dragoste ferbinte,
Par' că te-ar scóte din minte.
Ér tu pe cât vei putea,
Tu să-mí fi iubita mea.

*

Bade de urítul tȃu,
Face-m'aș flóre în tȃu!
Fă-te mândră ce te-í face,
Că și eú ce vreaú m'oí face;
Un voinic cu cósa 'n spate,
Te voi cosi și pe tine,
Tot nu scapí mândro de mine.

*

Tu te ducí neică sȃrace,
Eú cu dorul tȃu ce-oí face?
Tu îi face mândră bine,
Că mai sunt feciorí ca mine.
Numai eú voi face răú,
Că mă duc din satul meú,
Și mă duc cu dorul tȃu.

Sfântu sóre 'n rotogóle,
Sfânta lună 'n jumătate.
Nu umblă cu direptate!
Nu merge unde 'l mân eũ,
Că nu-l mân așa departe;
Numai la neica c'o carte.

*

Frunză verde bat-o bruma,
Tot atâta mi acuma,
Dacă n'am petrecut lumea!
Tréca lumea trec și eũ,
Ce-am făcut nu-mi pare rău.
Trécă lumea trécă 'n pace,
Ce-am făcut nu pot desface!

*

Câte florí pe deal înflor,
Tóte 'mí plâng mie de dor!
Cresceți florí cât gândurile,
Să vă bată vânturile!
Să vă bată vântu 'n față,
Să umpleți lumea de dulcétă.
Să vă bată vântu 'n dos,
Să umpleți lumea de miros!

*

Câte florí pe deal în sus,
Tóte la neica le-am dus!
Ș'am năimit de le-aũ plivit
Să ne fie de iubit!

*

Dute, dute n'ai mai fi,
Dragă băețele.
Să n'am pe cine dori,
Dragă băețele.
Că pe cine am dorit,
Dragă băețele.

S'a dus și n'a mai venit,
Dragă băețele.
Plângeți ochi și lăcrămați,
Dragă băețele.
Că voi sunteți vinovați,
Dragă băețele.
Ce vedeți numai uitați,
Dragă băețele.
Ce iubiți numai lăsați,
Dragă băețele.

*

Frunză verde lemn cinesc,
Vrut-am să mă jălbuesc!
Dar' n'avuî cuî jălbui.
Jălbuiam'aș codrului!
Codru-î verde,
Nu mă crede!
Dar' mai bine voi tăcea,
C'asa mî-a fost ursita!

*

Tot mă mir și mă gîndesc,
Cum să fac să te iubesc?
Cînd te vîd ȕiîa la sóre,
Par' că vîd aur ș'o flóre!
Cînd te vîd pe înserat,
Par' că vîd un diamant!
Cînd te vîd séra la lună,
Par' că vîd aur și smirná!
Strălucesce și scilipesce,
Inimióra mă răpesce.
Cum să fac să te îmbuc?
Ca pr'o mură să te 'mbuc.
Să te vîd la peptul meü,
Să mă rog la Dumneȕeü,
Să ne feréscă de réü.

Dacă nu și nu și nu,
Sărută-mă și te du!

*

Mândruță cu casa 'n colț,
Iubește-mă, dacă poți.
Dacă poți și ție-ți plac,
Dacă nu silă nu-ți fac.
Fă-mă dómne, ce mi face,
Fă-mă pasăre albastră,
Să sbor la mândra 'n feréstră,
Să aud vorbele 'n casă!
Orî sunt bune, orî sunt rele,
N'am nici un folos de ele.
Căci d'așî avea vr'un folos,
N'așî umbla tot mânios.

*

Dorul meu și dorul tău,
Împreună-ar Dumneșeu!
S'avem amêndoî un dor,
Să trăești tu, eă să mor!
Eă să mor, tu să trăești,
Că ș-așa nu mă iubesci.

*

Bade, bădișorul meu,
De-ar bate Dumneșeu,
Pre cel voitor de rău.
Pe pretinul ne 'nsurat,
Să n'aibă drăguță 'n sat,
Nici june nici însurat.

*

Bată-l dómne de iubit,
Că ăsta m-o'mbetrânit!
Bate dómne dragostea
Că asta-mi rupe inima.

*

Am auzit mândră eă,
Că la măta-î pare rău,
Că te iubesc numai eă!
Dacă ei îi pare rău,
Să 'ngrădească drumul meu,
Tot cu lin și cu pelin,
Ca eă mândră să nu vin!
Și cu creng de măgrin,
Când vin mândră să mă 'nspin!

*

Oh! mândruță cum te-aș strînge,
Dar ești tîneră și-î plînge!
Strînge-mă cât vei putea,
Că n'oi plînge cî-oî tăcea!
Oh! mândruță, cum te-aș bate,
Dar' mi-s mânele legate,
Cu-un fir de mătășă neagră,
Nu te pot bate de dragă.

*

Eă cu dor, badea cu dor,
Nu pot spune tuturor,
Doă doruri la un loc,
Nu trebuie mai mult foc!
Doă doruri într'o țară,
Nu trebuie altă pară.

*

Mândruliță cu părinți,
Nu grăbi să te măriți!
Căci casa bărbatului,
Din afară-î văruiță,
Pe din luntru otrăvită.

*

Mândrulită cu părinți,
Nu grăbi să te măriți,

Să te duci în alte sate
La dracu ce-l porți în spate.

*

Păsăruica cântă 'n-érbă,
Trece badea nu mă 'ntrébă.
Par'că nu i-am fost eă dragă!
Și eă trec și nu-l întreb,
Numai cu ochii-l petrec.

*

Iubesce neică iubesce,
Numai bine te păzesce;
În fete să nu te 'ncređi,
Și mintea să nu-ți-o perđi.

*

Frunză verde viorele,
M-a cuprins un dor ș'o jele,
Peste pept și peste șele,
După ochii mândrei mele.

*

Tot suind la mândra dealul,
Mi s'a despotcovit calul,
Dar' nu-î vina calului,
Nici a potcovarului;
Ci e vina mândrei mele,
C-a pus casa 'n petricele.

*

Decând mândra m'a lăsat,
Isvórele aă secat,
Apele s'aă turburat,
Peptul mi s'aă veninat.

*

Cucule pasăre mică
Sbórá 'n cedru fără frică!
Și-ți resfiră penele,
Ca mândra sprîncenele!

*

Legănam'aș ca érba,
În brațe la mândra mea!
Cucule pasère-albastră
Ce 'mî bați séra la feréstră?
Că nu's fată nici nevastă,
Ci sunt flóre în feréstră.

Legănam'aș ca érba,
În brațe la mândra mea.
Eú sunt flóre de pe mare,
Cine mă iubescé móre!

*

Bate vântul érba cresce,
Dorul mândrei mă topesce!
Bate vântul, érba scólă,
Dorul mândrei mă omórá!

*

Ion pe dél și Ion pe vale,
Frumos trandafir rësare!
Trandafiru-î românesc,
Om ca Ion nu măi găsec.
Nici la stat nici la umblat,
Nici la haine de purtat.
Tóte pasérile dorm,
În liveđile lui Ion.
Numai una nu măi dórme.
Tótă nóptea 'm strigă Ióne.
Nu e Ion nu e nimic,
C-a plecat după iubit!
Iubescé, Ióne iubescé
Și ia sama ce iubesci,
Nu iubi pe fie cine,
Să-ți faci neamul de rușine.

*

Sci tu mândră cum trăeam?
Astă vară măi pe an!

Dintr'un măr ne săturam.
Dar' acum să-avem cu sacul,
Nu ne-am da unul la altul.

*

Pentru tine mândra mea,
Lăsa-î tîrgu 'n Craiova,
Și trecu-î prin Orșova,
Până la Oravița.

*

De n'ar fi ochi și sprâncene,
Nicî n'ar fi păcate grele.
Ochi și sprâncenele,
Staî chită ca florile,
Și-mî mănîncă dîlele.
Fața ei picurî de sânge,
Cînd o vîd inima 'mî plînge.
Obrazul păhar cristal.
Buzele mărgăritar!

*

Trecu neica cu cocia,
Îmî făcû cu pîlăria!
Un-te ducî neică Ilie?
La cosit dragă Mărie!
Să cosesc érba cărărei,
Să iubesc mîndrele țarei!
Să cosesc érba căpsunii,
Să iubesc mîndrele lumii.

*

Mărie, Mărie,
Mult escî dragă mie!
Mărie, Mărióră,
Dorul tîu mî bagă 'n bîlă,
Dorul tîu m'ar omorî,
Dorul tîu m'ar lecui!

*

Tótă lumea 'm ȃice lotru,
Că-am furat un lemn din codru.
Ba, eũ lemn nu am furat,
Ci o scândură de brad,
Să fac mândrei mele pat.
În el să se odihnescă,
Și la mine să gândească!

*

Bate-l dómne și 'l ea drace,
Pe cine nu 'mĩ dă pace,
Să trăesc cu cine-'mĩ place!

*

Staũ în loc și mă gândesc
În-cotro eũ să pornesc,
Cu mândra să mă 'ntâlnesc,
O vorbă eũ să-ĩ vorbesc!
O vorbă saũ trei cuvinte,
Să mă țină mândra minte.

*

Când s'o face dealul vale?
Dealul vale s'a făcut,
Am iubit ce mĩ-a plăcut!
Nu știũ luna-ĩ după fag,
Orĩ șede mândra pe prag?

*

Frunză verde golopăr
Maică doĩ feciĩrĩ mă cer,
Unu-ĩ negru, altuĩ băl!
Frunză verde de měr dulce,
După-l băl maică m'aș duce!
Frunză verde de měr acru,
După-l negru mERGă dracu!
Că trebue rĩu oprit,
Și muerĩ la soponit.
Și săpun de cinci arginți,
Și eũ tot nu-l vED albinD.

Dar' voinicul care-î băl,
Cu puțină apă 'l spăl,
Când îl vëd mi drag de el.

*

Cine trece p'lângă noi,
Un căruț cu șase boi.
Dar în car cine-î culcat?
El, Gheorghită-î mort de beat,
Nu e beat de bătură,
Ci-î beat de fermecătură.
Și cine l-a fermecat?
Doؤه fete din Bănat,
N'are stare nici șădare,
Ca Dunărea când e mare.

*

De câte-va zile,
Inimóra 'n mine
Plânge și suspină
Că n'are hodină.
Nu mă bate maică!
O! iubite taică,
Cine m'a 'nșelăt,
De m'a sărutat?
Un fecior înalt.

Mustățile lui,
Spicul grâului,
Și buzele lui,
Ruja câmpului,
Ochișorii lui,
Mura codrului.
Sprîncenele lui,
Péna corbului.

*

Bagă dómne luna 'n nor,
Să vină cine mi dor.

'Tu nu vreî ce-ai iubit sã ieî,
Baio, baio, baio vréu
Ce-am iubit sã iaũ.
Bagã dómne luna 'n cétã,
Sã mẽ vèd la mândra 'n brațã,
Tu nu vreî etc.
Ține Dómne luna sus,
Sã mẽ vèd la mândra dus.
Tu nu vreî etc.
Bagã Dómne luna 'n prag,
Sã vinã cine mi drag.
Tu nu vreî etc.

†

Păsëruică mutăți casa
Cã vine neica cu cósã.
Păsëruică mutăți cuibul,
Cã vine neica cu plugul.
Sẽ coséscã fên cu roũã
Frângã-i-sẽ cósã 'n două.
Sẽ coséscã fên prin cétã,
Frângã-i-sẽ cósã 'n brațã.

*

Frunzã verde de bujor,
Tóte fetele 's cu dor,
Și spun cã li ușor.
Dar dor ca pe capul meũ,
Blăstãmul lui Dumneđeũ.
Acel dor n'a fost curat
Când de mine s'a legat.

*

Dela mine pân' la mândra,
Fãcu-î drumul ca oglinda.
Dela mine pân' la draga,
Fãcu-î drumul ca uiaga,
Așa-î mândra mea la gene,
Ca roũã de Sândiene.

Aşa-î mândra mea la faţă,
Ca roûa pe érba crétă,
Aşa-î mândra mea la buze,
Ca róua pe cucuruze.

*

Fată mare de bogat
Nu grăbi la măritat
Ca flórea la scuturat.
Că flórea mai înflóre-odată,
Dar' tu nu vei fi mai fată.

*

Frunză verde lemn domnesc,
M'am jurat să nu iubesc,
Unde vęd cîoport de fete,
Trec prin apă mort de sete.
Unde vęd nevestele,
Trec apa ca şerpele,
Unde vęd apă frumósă,
Trec prin apă până 'n cóstă.

*

Sălcior cu frunza lată,
Şi cu umbriţa rotată ;
Lasă-mă sub umbra ta,
Să mă iubesc cu mândra.
Nu pocî neică, nu pocî dragă,
Că te-am mai lăsat odată,
Şi mî-am stricat umbra tótă.

*

'Naltă-î mândra şi subţire,
Şi frumósă peste fire,
Tune bóla 'n cel ce-o ţine, —
Că o ţine prea de scurt,
Nu o pot ca s'o sêrut. —

*

Cântă cucu 'n vêrf de nuc,
Vine vremea să mă duc.

Să mă duc să nu mai vin,
Rămâi mândro cu suspin.
Cântă cucu 'n vârî de plop,
Aû venit vremea de tot,
Să mă duc şi ér' să 'ntorc.
Cântă cucu 'n vârî de spin,
Să mă duc şi ér' să vin,
Rămâi mândră cu suspin.
Rămâi mândră sănătósă,
Ca garófa cea frumósă,
Să trăeşci, să 'ntineresci,
Şi la mine să gândesci.

*

Eû mă duc cu dor şi jele
Ca şi luna printre stele.
Eû mă duc cu dor şi dor,
Ca şi luna printre nor.
Eû mă duc în ţerî streine,
Unde nu cunosc pe nime,
Eû mă duc tare departe,
Unde n'am surorî nici frate.

*

Bădişor de preste vale,
Nu-ţi pune pén'-aşa mare,
Ci o pune mai reteşată,
Precum ai marvă 'n poiată.
Frunză verde lemn uscat,
Nu te ţine-aşa maguat,
Că nu esci aşa bogat.
Frunză verde lemn spinos,
Nu te ţine-aşa fălos,
Că nu esci aşa frumos.

*

Mândruţă cu buze moî,
Ce nu mai viî pe la noi?

Eû neîcuță aş veni,
Şi cu tine m'aş iubi.
Că din a mea copilărie
Eû Ț'am fost drăguță ție,
Cam cu drag şi cam cu frică.
Dar tu neică copil prost,
Spune asară unde-ai fost?
Că neică te-am asceptat,
Pân' cocoşii aû cântat,
Ş'atunci neică m'am culcat.
Puse-î dorul căpătâi,
Cu gândul m'acoperi
Pe o parte mă culcaî,
Şi de tine mă lăsaî. —

*

Şci mândră când ne-am iubit,
N'am gândit la despărţit.
Dumi-te mândro uîtată,
Că de mine escî lăsată.
Rēmâi mândră părăsită
Şi de mine neiubită. —

*

Dorule ce Ț-am făcut,
De mă porȚi așa perdut.
Dorule ce Ț-am stricat?
De mă porȚi séra prin sat.
Dorule ce Ți-s de vină?
De nu-mî dai pace la cină.

*

Nu ne-a fi mândro păcat
Tótă vara ne-am jucat,
Şi acuma ne-am lăsat,
Când mi vremea de 'nsurat,
Şi ție de măritat.
Grijă mândro că n'o fi bine.
Că sci ce-ai vorbit cu mine.

Că sci mândro ce-ai vorbit,
Fie-ți mórtea din cuțit,
Că prea bine ai mințit.
Las' fie neică ș'așa,
Fi cu mine-alătura,
Să te pui pe peptul meu,
Să nu mor de dorul tău. —

*

Sara bună mândro dragă,
Eu mă duc că-î nóptea négră,
Muerea acas' mă 'ntrébă,
Ce-am căutat în sat făr' trébă.
Dute, dute neică duce
Sărută-mă tu cu dulce,
Că ție-ți vine somnul,
Și mie 'mă vine omul. —

*

Frunză verde de buiede,
În muiere nu te 'ncrede,
Că te lasă adormit,
Și plécă unde-a vorbit. —

*

Sara bună ș'aș pleca,
M'aș duce la mândra mea,
Că ea 'i tare departe
N'are cine 'mă face carte.
Cartea n'are cine-o face,
Că căpraru nostru zace.
Căpitanu-î mânios,
Îmă face cartea pe dos.
Și mă mir că ce se fac,
Să capăt puțin urlab.
Ca la ea eu să pornesc,
Cu dânsa să mă 'ntêlnesc. —

*

Hora, hora nu juca,
Bate pétra cânepa,
Ca să-mi iaŭ ibovnica.
Bate vântul, arde câmpul,
N'a rămas nici buiede,
La inimă se mă lege,
Se mă leg la inimióră,
Se mă izbăvesc de bólă;
Că mi bóla prin picióre,
D'asupra de cingátóre. —

*

Să sci mândro ce sciŭ eŭ,
Te-ai ruga la Dumneđeŭ,
Să te iaŭ mândruț'o eŭ.
Să mergem noi amêndoï,
Să ne facem cam vioï.
D-o plăcea la maică mea
De stat, de persóna ta,
Dragostile s'or împlini
În deal la cruce vom sui.
Vom sui în deal la cruce,
Și-om suge buze cu dulce
Ș'oi lua mărâma pe cap,
Ș'oi dice m'am măritat.
Astăđi este iarba crudă,
Și e timpul bun de fugă,
Unde calci urmă nu faci,
Unde ședï nu te mai vedï.

*

Busuioc cu crésta 'n apă,
Și cu umbrița rotată,
Spunei cuculuï să tacă,
Mie nêcas să nu-mi facă. —
Dumbrăviță apă rece,
Cin-o bea de dor-ï trece.

De o bea drăguțul meu,
Să-î ajute Dumnezeu ;
Dar de-o bea vr'un dușmănior,
Să sece acest isvor. —

*

Sci tu ce a mea muere,
Haî la birt să bem noi bere.
Ba la dracu mări bărbate,
Că ti 'nbăta și mi bate.

*

Feresce Dómnă feresce,
Și de cute și de cósă,
De nevasta boldiniósă.
De cuțit și de furchiță,
Și de fată mare-n țîță.
De cuțit și de custură,
Și de fată mare 'n gură. —

*

Nevasta cu nasu lung,
Duce bucate la plug,
Și în vârful nasului
Duce dor bărbatului.
Între cap și 'ntre urechi
Duce óla cu curechi. —

*

La fântână la isvor,
Să-ntîlnesce dor cu dor,
Și fac legea fetelor.
Legea fetei e făcută
Ia-o-n brațe ș'o sărută,
Și n'o lasă să se ducă.

*

Bade, dorul dela tine,
Preste multe déluri vine,
Și nu-l póte opri nime.

Nică țigan cu secerea,
Nică român cu fluera,
Numai eu cu inima.

*

Cruciuliță de argint,
Amândoi ne-am potrivit.
Cruciuliță de aramă
Amândoi suntem de-o samă
Și la stat și la uitat,
La gură de sărutat.
Și la ochi și la sprâncene,
Ca doi porumbei la pene.
Amândoi ca două flori,
Dimineța 'n sărbători.
Tu n'ai tată eu n'am mamă,
Amândoi suntem d'o samă.
Tu n'ai frați eu n'am surori,
Par'-că am picat din nori.

*

Mândro, mândrulița mea,
Mândră ai fost la maică-ta,
Mândră esci la casa ta,
Mândră-ți fi nevasta mea !
S-a vestit lumea de noi,
Că ne iubim amândoi.
Lasă lumea să vorbescă,
Numai mândra să-mi trăească !

*

Adă Dómnă luna 'n stele,
Să mă duc unde mi jele.
Adă Dómnă luna 'n nor,
Să mă duc unde mi dor.
Adă Dómnă luna 'n prag,
Să vină cine mi drag.

*

Mă suí în deal pe Cucă,
Mă uitaí în jos pe luncă,
Să vëd mândra unde lucră,
Și la améđi unde se culcă,
Să mă duc ca să-í fac umbră.

*

Frunză verde aluniță,
Mă duseí în poeniță,
Unde curge 'ncetișor,
Apa dintr'un mic isvor,
Să beaú, să-mí trecă de dor.
Dar' de dor nu-mí póte trece,
Nici să beaú tot apă rece,
Pân' neica mă va lua,
Și cu el m'oí cununa,
Să fim amêndoí una.

*

Frunză verde bobuț
Am avut eú un drăguț,
Dar' nu am sciut să-l cruț.
Dar' acum de l'aș avea,
Tot pe palme l'aș ținea.

*

Nu bate Dómnă pe nime,
Cum aí bătut frunza 'n spine,
Și cum m'aí bătut pe mine.
Trag în răú ca altu 'n bine,
Tot mă mir ce-o fi de mine.

*

Câte mândre-am avut eú,
M'ar putea pune biréú,
Câte mândre am lăsat,
M'aú putut pune jurat.

*

Tu muere, tu muere!
Las-o dracului şedere,
Că cânepa noastră pere.
Las-o naîbi mării bărbate,
Numai 'mă face păcate.
C'om vinde un diol de brânză,
Ş'om lua un vël de pânză.
Harnică-î nevasta mea,
Las-o dracului s'o ia.
Că din cincî-deci de fuióre,
'M-a făcut o ştergătóre
Şi din o sută de lână
'M-a făcut mănuşă pe mână.

*

Dragă-mi nevasta 'naltă,
Că-mă dă gură peste pörtă.
Dară cea măi mititea,
Să 'ntindea şi n-ajungea.
Rupse gardul dela şură,
Şi veni şi-'mă dete gură.

*

D'aş trăi cât aş trăi,
Fată mare n'aş iubi.
Ci aş iubi o copilă,
Să fiu vara cu drăguţă,
Şi érna cu nevăstuţă.

*

Flóre albă din grădină,
Rupe-te-aş din rēdăcină,
Să te pörte la inimă,
Să te ducă la fântână.
La fântână la sălcuţă,
Unde e ş'a mea drăguţă.
Cu săpun şi cu albele,
Şi cu roşii rumenele.

Ferice mândră de tine,
De maica care te ține,
De maica ce te-aū născut,
Cu ochi negrii te-aū făcut.
Ochii tăi ce-î luminoși,
Mă scólă pe la cocoși,
Mă grăbesc să mă îmbrac,
Să 'ți fac bade pe plac.

*

Frunză verde, codru-î des,
Tótă lumea s'aū ales.
Ce-aū fost verde și frumos,
Ce-aū fost bun și dragostos.
Dară eū că mī-am ales,
Treī fire de neghinuță,
Și-o mândră se am draguță,
Șerutaūa-aș în guriță.

*

Frunză verde de gheorghină,
Să ieși mândră 'n săptămână,
Pe érbă verde 'n grădină,
Să-ți daū buze ș-o smochină.

*

Frunză verde n'am ce face,
Ce iubesc, maiceī nu-ī place.
D-ar fi drag maiceī ca mie,
Māne-aș fi la cununie,
Haī mândră la cununie.
Până-ī frunza încă 'n vie,
Că de frunza s'o usca,
Tu mi chema, eū n'oī vrea.

*

Mēi bădiță, mēi tu Ióne,
Nu tot umbla cu boscóne,

Că eū nu-'s d'a vóstră casă,
Nici de casă nici de masă.
Că casă vóstră e grea,
Mamăta-ī muere rea.

*

Frunză verde fóie fragă,
Departe escī mândră dragă.
Eū departe, tu departe,
Doūē délurī ne desparte.
Doūē délurī ș'o pădure,
Și o cale de trei ȃile.
Pădurea de s'ar usca,
Dealul de s'ar surpa.
Să se facă din dél șes,
Pe mândra s'o vėd mai des.

*

Mėi bădiță neīculiță,
Ce mergī seara pe uliță.
Flueră în flueriță,
Sē ies afară 'n portiță,
Sē-ți daū cāte o guriță!

*

Frunză verde de pe baltă,
Fosta-ī mândră blēstămată,
Par'-că tu n'ai fost curată,
Ț'au fost gura fermecată.
Neică nu mă blēstăma,
Nu-ī de vină gura mea,
Ci e vina maīca mea,
Că m'a făcut frumușea.

*

Iubeșce mândră iubeșce,
Și de dușmanī te păzeșce;
Că dușmanii multe-or ȃice,
Dragostea ca să ne-o strice.

Strică ei un drac să-î ia,
Că eu ȃm mē Ńiū purta.

*

Rosmarin de pe fântână,
Am drăguț ca o lumină.
Umblă multe să-’l sărute,
Dumneȃu să nu le-ajute.
Umblă multe să mi-l ia,
Dumneȃu să nu le dea.
De ’l-oîu fi sărutat eū,
Să mi-’l țină Dumneȃu.
Ear’ d’altă l’a sărutat,
Inima să-î crepe ’ndat.

*

Mărie, Mărie,
Ea spune-mi tu mie:
Ce flóre înflóre,
Nóptea pe rēcóre?
Flórea zorilor,
Dorul fetelor,
Și-al nevestelor.

Mărie, Mărie!
Da spune-mi tu mie:
Ce flóre mai bate,
Nóptea jumătate?
Frunza plopului,
Dorul domnului,
Și-al feciorului.

*

Frunză verde-a spicului,
Nu credea voinicului,
Tu mândruță tu!
Lină, Cătălină,
Flóre din grădină,
Vin’ séra la mine,
Mult mi drag de tine.

Albă la peliță,
Dulce la guriță,
Rotată la țiță,
Galbănă 'n cosiță:
Ah! sufletul meu,
Mor de dorul tău,
Ce să mă fac eu,
Că fecioru-î mare câne,
Până-ți cercă mintea bine,
Tu mândruțo tu.
Și cu gura îți vorbește
Cu inima te topește.
Tu mândruțo tu.

*

Bată-te măicuță bată,
De ce nu mai făcut fată,
Să șed cu furca în vatră.
Să-ți torc un căerel,
Și să-ți cânt un cântecel,
Să-mi petrec dorul cu el.
De ce m'ai făcut fecior,
Să-mi port viață cu dor.

*

Dacă-aș fi o păsărică,
Nu m'aș teme de nimică.
Ci aș sbura peste lume,
Să dau de al mândri nume.
Ca să-î spun a mea durere,
Ce-mi atrage dor și jele,
Să-mi aline dorul meu,
Să-o țină Dumnezeu.

*

Frunză verde de mălai,
Tânăra mărita,
Rea socrie-mă căpetai.

Tot mă mână la săpat,
Singură fără bărbat.
Vădu-i și séra sosind,
Maice la fice venind,
Și o pasăre sburând.
Și sbură pe brézda mea,
Și plângea de mila mea.
Taci tu dragă păsărică,
Nu plânge de mila mea,
Ci-'mă scrie o cărticică,
Ca să o trimet la maică,
Ca să vadă și să credă,
Cât mi inima de négră.

*

Mândro de dragostea noastră,
A-nflorit un pom în cóstă.
A-nflorit și s'a uscat,
Credând că noi ne-am lăsat.
Atunci noi doi ne-om lăsa,
Când ne-o bate scândura.

*

Fă-mă Dómne ce mi face,
Fă-mă Dómne băta 'n tufă,
Să mă facă mândra furcă.
Să mă facă 'n ședetőre,
Să mă țină 'n brățișóre,

*

Pe dealul cu drumurele,
Pe de latură cu surcele,
Vine dorul subțirel,
Cu mândruța după el.
Un' te duci tu dorule?
La voi puișorule.
Nu știu câmpu-i tot bujor,
Saă că mândra-i cu mult dor.

Nu sciū câmpu-î ochișele,
Saū mândra-î cu mare jele.

*

Frunză verde corn de cerb,
Auđi lele ce te 'ntreb.
Sînul tēu cel poleit,
Ce-'l ți tot acoperit.
Ea desfămi-l puțințel,
Sē-mi pasc ochii peste el.

*

Codrurile pe vârful tēu,
Créscă érbă și dudēu,
Să sē 'ngrașe murgul meū,
Să sē facă lat în șele,
Ca sē-î placă mândrii mele.

*

Amărît-s eū prea tare
Lacrămile-mi merg tot vale,
Amărît-s eū prea rău,
Lacrămile-mi curg părēu.
Plănge-mē maică cu drag,
Nu-ți mai fac tină pe prag.
Plănge-mē maică cu dor,
Ț-am scos plugul la ogor.
Ț-am sēmănat grău de tómână,
Sē mînci pită ca o dómână.

*

Frunză verde de susugă,
Nu-ți da fata după slugă,
Că sluga e un om prost,
Mîncă slastă și în post,
Sē culcă pe mîneacă,
Țice că-î Duminecă.

*

Vai de mine chică-lică
Dute 'n tērg de te mărită.

Și dacă nu vei putea,
Vin' acas, dar nu plângea.
Vai, vai măritisul meu,
Cum te-a bătut Dumnezeu.

*

Când bade tu vei veni,
Mândra 'n cale Ț-a eși,
Drumul ți l-a presăra,
Tot cu var de cel mărunț,
Să vii neică mai curênd.
Tot cu var de cel mai mare,
Să vii bade-al meu mai tare.

*

Câți brați sunt plângă Ineu,
Atâtea gânduri am eu;
Câți brați sunt p'ângă Arad,
Atâtea gânduri mă bat.

*

Frunză verde de nuele,
Vin la maica de mă cere,
De m-o da, de nu m-o da,
M-o da codrul și érba;
Eă m'oî face mâniósă,
Și m'oî duce bucurósă.

*

Vai de mine ce-î aici,
Plină-î țara de voinici,
La tot fagul câte cincî.
Ear la cel mai mare fag,
Șede badea ce mi drag.

*

Frunză verde de duhan,
Vai sêrmanul Gheorghe Șfan,
Și cu Ion Orăvicean.

Ei că se înțelegeau,
La popa 'n Broșteni plecau,
Pe popa la cin'-aflau.
Bună cina mei părinte,
Mulțămesc fecior cu minte,
Hai la cină mei feciori.
N'am venit la cina ta,
Ci am venit la blaga ta.
Că ai blagă ruginită,
Nici de un fecior brușită.
Măi, mereu feciori cu mine
Ca să ne 'nțelegem bine.
Mă sui pe scară 'n pod
Să dobor un oboroc.
Pe popa dracu 'l scia,
Că pistole 'n pod avea.
Pocnea unul, pocnea două
Pân' pocnea pe toate nouă.
Nici un fecior nu lovea,
Poteră să ridica,
Și feciori că fugea,
Și lui popa așa-i dăcea.
Rămâi popă sănătos,
Că nu te-am muiat la os.

*

Cum să nu fiu supărat,
Că nu am drăguță 'n sat.
Frunză verde din izlaz,
Am o mândră la pîrlaz,
N-o iubesc, dar nici n-o las,
Numai cât să-i fac necaz.

*

Vai domniță rău 'mi pare,
După mândrulița mea.
C-a fost 'naltă și frumoasă,
Și prea tare dragăstosă.

C'a fost 'naltă și subțire,
Și prea dulce la iubire.

*

Câte pasări sunt în codru,
Tóte cântă de nu-î modru;
Numai pasărea streină,
Nici nu cântă, nici nu cină.
Păsăruică cu cunună,
Nu cânta séra pe lună,
Că inima mea nu-î bună.
E încinsă cu curele,
Și pățește multe rele.

*

Cine n'ascultă de tată,
Cine n'ascultă de mamă,
N'are noroc nici odată,
Asta s'o băgați în sémă.
Că nici eu n'am ascultat,
Și Dumneđeũ m'aũ cercat.
Ș'am făcut de capul meũ,
Și m'a bătut Dumneđeũ,
Acum vėd că este răũ.

*

Păsărică albă 'n pene
Spune mândri că n'am vreme,
Că am o cățea de muere,
De tótă lumea mă teme.
Și de lună și de stele,
Și de vecinele mele.

*

Frunză verde spic de grâu,
Te vėdui mândră la rıu
Cu polcuță de laor,
După tine staũ sė mor.

*

Câte flori pe codru sus,
Tóte cu neica le-am pus.
Numai flórea sórelui,
Sede 'n pórtă raiului,
Și se rógă tatălui
Și se 'nchină fiului.
Și se rógă pentru mine,
Și se 'nchină pentru tine.

*

Haï Mărio la Bănat,
Ba eũ neică am bărbat.
Și eũ mândră am muere,
Haï cu mine nu te teme.
C'am un pěr cu pere moi
Să le mîncăm amêndoï,
Ș'am doi meri fórte frumoși,
Să-î mîncăm noi sănêtoși.

*

Frunză verde spic de grâu,
Séde mândra p'ângă rîu.
Când cântă cocoșii odată,
E spălată peptenată.
Când cântă de două orî,
Trece rîul după flori.
Când cântă a treia óră,
Îi dă neichi gurișóră.
Când cântă a patra óră,
Pune 'n sac, duce la móră.

*

Acesta-î vrednic de jele,
Care are dîle rele,
Și trăesce 'n gânduri grele,
Și 'n suspinuri ca ș-a mele.
Nu vèd lumea, numai ceața,
Am perdut tótă dulcéța.

Când gândeam să-mi fie bine,
Oh ! amar și vai de mine.
Când gândem să am mai mult,
Am pierdut și ce-am avut.

*

Inimă, nu te tângui,
Că până-î lumea n'oi trăi;
Oî trăi o ȃi saū două,
Și te-î șterge ca și-o rouă.

*

Cine trece pe petrar,
Trece badea iufolar.
Ochiî lui mărgăritar,
Gura lui păhar cristal
Părul lui mătasă verde,
Mult mi frică că l'oi perde.
Că l-am mai pierdut odată,
L-am căutat Craiova tótă.

*

Frunză verde de ovės,
Te cunosc mândro pe mers,
Pe mersul piciorilor,
Pe purtatul pólelor.
Că le porți albe spălate,
Mulți voinici bagî în pécate.
Astăȃlî, mîne și poîmîne,
Mă bagî mândro și pe mine,
Dar' atunci nu-ți merge bine.

*

Frunză verde de bujor,
M-a născut maica în zorî,
Să fiu dragă la feciorî.
În zorî dalbe și frumóse,
Să fiu lumiî drăgăstósă.
Dar' eū lumiî nu pot fi
Pentru toți nu pot trăi.

Ci-oî trăi pentru-o juniță,
Care cere-a mea guriță.
Și-mî șoptesce dulci șópte,
Să fiú a lui pâñ' la móрте.

*

Mândră pâñ' nu te iubeam,
Unde mă culcam durmiam.
Acum nu pot să mă odihnesc,
Ci tot la tine mă gândesc.
Când la tine mă uitaî,
Eú îndată cugetaî.
Astaî zina zinelor,
Farmecul inimilor.
Asta de mă va iubi,
Până-î lumea n'aş muri.

*

Frunză verde fir de crin,
Spune mândro când să vin?
Nu mă purta prin grădină,
Să mă afle puî de cânî.
Saú să vin mai de vreme,
Când staú duşmaniî pe lemne,
Saú să vin mai amênat,
Când duşmaniî s'aú culcat.

*

Dragostea de fată mare,
Să face cu multă dóre,
Dragostea de fată mică,
Să face cu multă frică.
Dragostea de la nevastă,
Să face pe la feréstră.

*

Fată Cârşovană,
Răruţă la génă,

Deasă la sprinceană,
Unde ai plecat
Cu burdufu 'n cap?
La móră-am plecat,
Făină să-mi fac,
Iazul să-l iezesc,
Móra s-o pornesc.
Să ved pe badea al meu,
Și să-l sêrut eũ.

*

Frunză verde lemn sucit,
Rêu mândro mai celuit.
Că ș-aseară-am fost la voi,
Și te-am aflat între doi.
Cel ce ședea lângă tine,
Era bun prietin cu mine.
Cel ce ședea lângă masă,
Era cu inima arsă,
Ca și eũ dela feréstră.

*

Firicel de cânepă,
Să vină neică Sêmbătă.
Și să vină de diminéță,
Pân' este roună și cêță.
Așa mândra-ı grăi:
Să știũ neică că-ı veni,
Drumul ți l'aș pardosi
Cu mătasă galbinióră,
Cine te-a vedea să móră.

*

Diũa-ı nor și nóptea-ı nor,
Eũ-mi petrec lumea cu dor.
Diũa-ı nor și nóptea-s stele,
'Mi petrec diũa cu jele.

Ajungă-te dorul meu,
Mândră tot la prânzul tău.
Ajungă-te jalea mea.
Mândră tot la cina ta.
Cina se n'o poți cina,
Pân' la mine vei pleca.
Prândul se nu-l poți prânzi,
Pân' la mine i veni;
Când i lua o 'mbucătură
Facăți-o pētră 'n gură,
Când i lua cu lingura,
Rupēți dorul inima.

*

Uită-te mândră și vedî,
Pentru cine somnu-ți perđi,
Pentr'un drac cu ochii verđi.
Nici nu-s verđi nici mohorîți,
Fără cum sunt mai urîți.

*

Cine strică dragostile
Mânce-î grâul paserile,
Șadă 'n sînge pîna 'n brîu
Și se-l mânce vermi de viu.
Fie-î grajdul fără boi,
Și staulul fără oi.
N'aibă pită caldă 'n casă,
Nici sănătate 'n ósă.

Istoria Biblică a vechiului şi noului testament în versuri, ilustrată cu 108 icône foarte frumoase.

Preţul 12 cr.

Cartea Poporului. Carte de cetire pentru anii din urmă ai şcolelor populare; şcolele de repetiţiune, cursurile de adulţi şi pentru Poporul nostru întocmită de Ioan Pop-Reteganul. Un volum, mare de 360 pagine, în legătură solidă. Preţul 75 cr.

Acastă carte este în adevăr dis, de un cuprins foarte bogat şi folositor pentru orî şi cine.

1000 Doine, strigături şi Chiuituri, culese de mai mulţi Învătători zeloşi 40 cr.

100 Istoriore Morale pentru Tinerime. (Carte de cetire pentru şcolele populare) de Un prietin al copiilor. Preţul 30 cr.

Lec pentru sócre, Înainte de pauză, Vecinătatea periculósă. Comediî într'un act de „Trocaru“. Preţul fiecăreia 25 cr.

ROBINSON CRUSOE sau **Aventurile minunate ale unui naufragiat.** Cu 6 chipuri. Preţul 35 cr.

Culegere din cele mai frumoase Poveşti, de I. Bota. Preţul 30 cr.

Culegere de cântece populare-naţionale. Ediţie nouă înmulţită cu mai multe cântece şcolastice şi altele. Preţul 25 cr.

Din traista lui moş Stoica, o sută şi una minciuni populare din ţera Ardélului, date la ivelă de Sandu Pungă-Gólă, dascăl şi fecior de Popă. Preţul 20 cr.

Căzania Ţiganilor, Povestită în versuri de glume de Nicolae al lui Ion. — şi Ţiganul şi sfinţii. Anecdota poporală de Th. D. Speranţa. Preţul 6 cr.

100 Doine, şi strigături, culese din gura soldaţilor români din ţera Ardélului de St. Muntean sub-oficer c. r. 12 cr.

Copilul de suflet.	}	Schite din viaţa criminală de N. Ivan.	10 cr.
O căsătorie la ţără.			
Andrei cel răsfătat. Istoriocră instructivă, de de I. Bota			15 cr.
Cei trei fraţi gheboşi. Istorie comică . .			10 cr.
Istoria prea frumosului Arghir şi a prea frumoşei Elenei cea măestră şi cu p�rul de aur			15 cr.
Istoria minunatului Pitic�t de un cot şi cu barbă cu tot			10 cr.
Logodi�ii f�r� voie. Novelă			15 cr.
Trei Muier�. Anecdodă poporală, de N. Tr�mb�ţoniu			10 cr.
Leonat şi Dorofata, beţivul din Longobarda			10 cr.
Carte de Rug�ciuni, legat�			12 cr.
Culegere de c�nt�ri bisericesci, legat�			12 cr.
Epistolia Domnului Iisus Christos, leg			10 cr.
Visul N�sc�torei de Dumne��, legat . .			10 cr.
Cinstitul Paraclis al prea sf�ntei N�s- c�torei de D-���			10 cr.
Minunile Ma�cei Domnului Pururea Fe- ci�rei Mariei, leg.			20 cr.
Trepetnicul cel mare s�� Carte de semne			6 cr.
Ora�iuni �inute la nuntele ��r�nesci	{		10 cr.
Evangelia �ig�nesc�.			

**P. S. La comande s  să trimită valórea c r-
 ilor comandate cu mandat postal, ad og n-
 in-să şi 5—15 cr. pentru trimiterea c r ilor
franco sub bandă.**

~~**Pre ul 25 cr.**~~